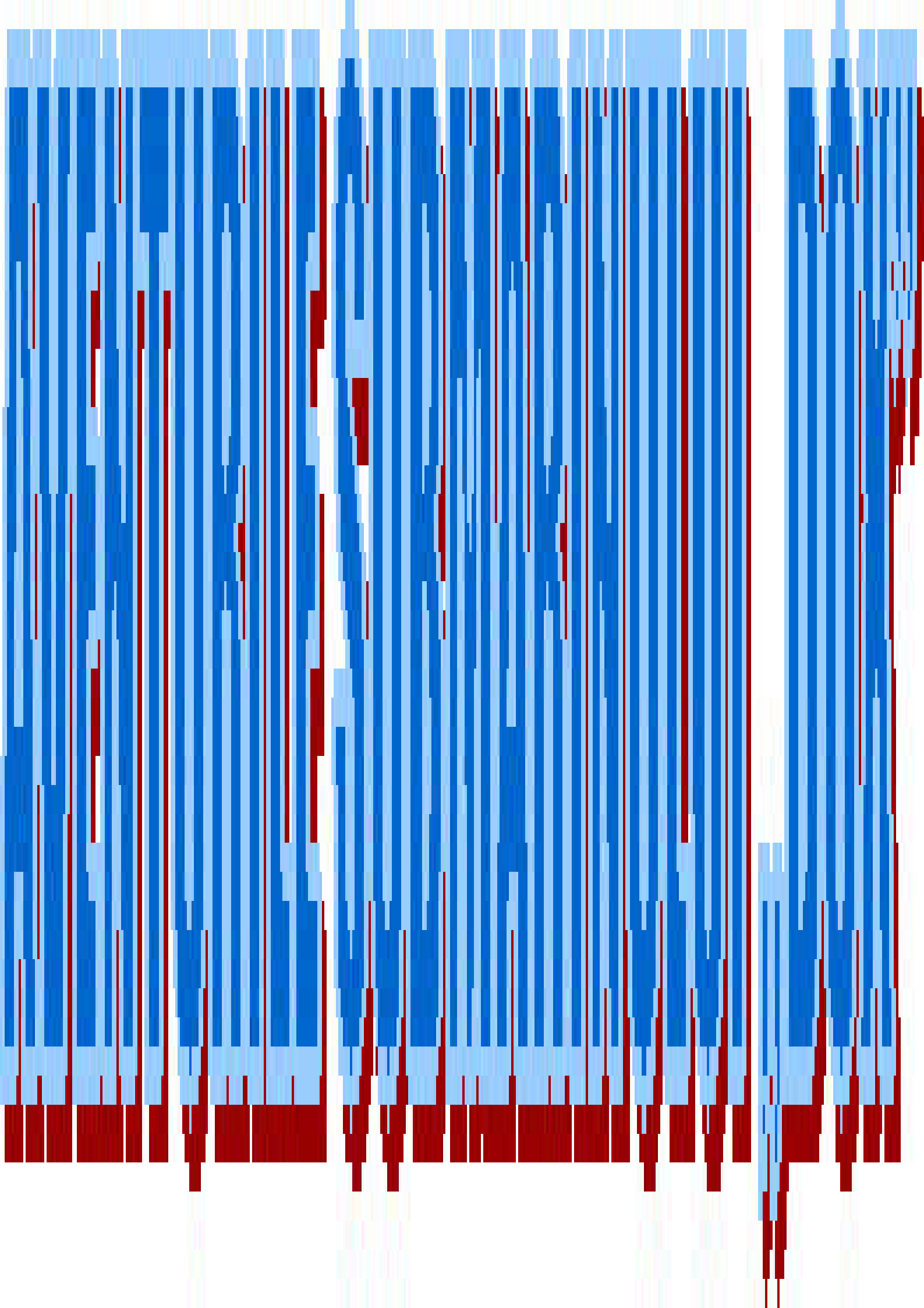

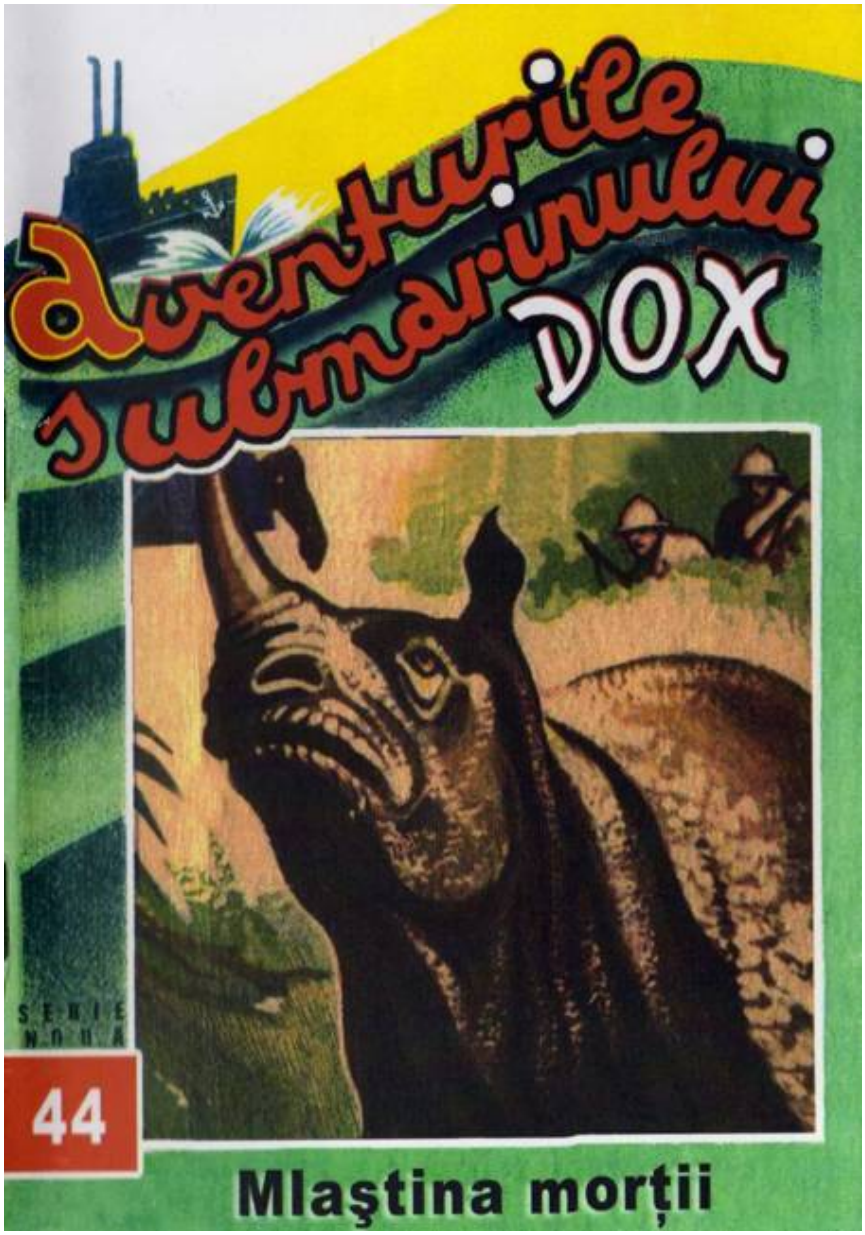
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
44
Mlaştina morţii

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii
20. Corab a-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierii de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Iahta miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.
40. Urlaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42 În luptă cu Chinezii.
43. Insula vrăjită.
44. Mlaştina morţii.

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 68 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 44

MLAŞTINA MORŢII

Traducerea de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
AVENTURA LUI PONGO.

PE BORDUL „DOX"-ULUI domnea linişte desăvârşită. Cei patru tovarăşi care scăpaseră cu bine din aventura de pe insula vrăjită, stăteau de vorbă în turn, reamintindu-şi de clipele de groază prin care trecuseră.

Când se lăsă noaptea, toţi se retraseră în cabinele lor, numai George n-avea astâmpăr, căci doctorul Bertram

îi făgăduise să-l povestească urmarea aventurilor sale alături de uriaşul Pongo.

Cu toate că savantul medic era obosit, cedă stăruinţelor tânărului şi începu: (Vezi volumul 42 – Aventurile submarinului „Dox").

— Opriţi! comandă sergentul.

Când cei doisprezece soldaţi ai legiunii străine olandezo-indiană rămaseră locului în luminiş, sergentul se întoarse spre noi.

— Domnule Farrow, ordinul colonelului este să v-aducem pe marginea marilor mlaştini. Şi precum vedeţi, am ajuns. Îngădui ca oamenii mei să-şi ridice aici tabăra?

— Cu dragă inimă, Vaasen, răspunse Marian, prietenos. Faceţi cum credeţi de cuviinţă. Colonelul Daendels te-a pus la dispoziţia mea, împreună cu oamenii d-tale, pentru timp de patru săptămâni. Mă bat cu gândul să pătrund mâine-poimâine în mlaştini şi să pun mâna pe un rinocer cuirasat. Atunci va trebui ca oamenii d-tale să vie cu noi ca să cureţe de nămol smârcurile. Dacă avem noroc ne vom putea înapoia la Telok Semawee încă înainte de a se împlini vremea.

Sergentul făcu o mutră cam plouata.

— Domnule Farrow – zise el – până acum am însoţit trei expediţii în lăuntrul ţării. Chiar şi în luminişul acesta am stat odată cu oamenii mei, aşteptând trei naturalişti englezi care vroiau să prindă şi dânşii un astfel de rinocer. Ce să lungesc vorba... domnii aceia nu s-au mai întors. Mlaştinile sunt primejdioase şi nu degeaba le numim noi „mlaştinile morţii". Moartea pândeşte acolo sub toate înfăţişările. Fie sub formă de friguri de baltă, animale veninoase, sau băştinaşi de care se spune c-ar mai trăi aici în triburi sălbatice. Te sfătuiesc să te laşi păgubaş, domnule Farrow. Mi-ar părea nespus de rău dacă va trebui s-aştept zadarnic reîntoarcerea d-voastră.

— În privinţa asta, poţi fi liniştit, draga Vaasen, răspunse Marian. Cunosc foarte bine primejdiile care ne pândesc, căci am fost şi prin mlaştinile africane, care sunt, poate şi mai periculoase. Apoi, îl avem pe Pongo, care ne va fi de un ajutor preţios.

Sergentul îndreptă o privire temătoare spre Negru, care se îndeletnicea tocmai cu ridicarea cortului nostru. Chiar lui – european oarecum cultivat – făptura uriaşului, cu chipul lui grozav de gorilă, îi dădea fiori, deşi aflase şi dânsul cât de credincios şi vrednic de încredere se arătase Pongo în lupta împotriva bandei de criminali chinezi.

Şi, totuşi, uriaşul, îmbrăcat cu costumul lui kaki. Făcea acum o impresie mult mai bună decât pe timpul când îşi ducea zilele în pădure, cu trupul aproape gol. Numai armele şi le păstrase, suliţa aceea lungă şi pumnalul lui ascuţit. La arme de foc nu prea ţinea şi nici n-ar fi avut nevoie de ele, căci îşi făcea destul de bine treaba cu ale lui.

De asemeni, rămăsese posac ca şi mai înainte şi numai stăruinţele noastre şi o oarecare dragoste ce părea să simtă pentru noi îl hotărâră să se alăture legionarilor. Se ţinea însă mereu deoparte şi nici un soldat n-ar fi cutezat să-l adreseze vreun cuvânt.

Vaasen dădu din cap şi zise:

— Da, domnule Farrow, negrul acesta vă este un ajutor preţios. Nu prea am auzit eu multe despre el, dar din puţinul ce am aflat, sunt în măsură să-mi fac o idee exactă de persoana lui. Cred că te-ar interesa mult să-l afli biografia, ca să zic aşa.

— Da. Aştept chiar cu nerăbdare să i-o aflu. Obârşia trebuie să-l fie de prin ţinutul Congo-ului, judecând după numele său, cred însă că va fi fost şi prin Arabia şi oraşele de pe coastă, căci numeşte tigrul „Sabaa”, denumirea arabă pentru leu şi vorbeşte dialectul englezesc „pidgin”. Probabil ca soarta l-a zvârlit în Sumatra. Bietul om trebuie să fi îndurat multe în viaţă.

— Zău, e păcat că la un trup atât de frumos, de uriaş, să aibă chipul acesta fioros. Cum se explică lucrul acesta?

— Părerea mea e că mamă-sa a fost atacată sau speriată de o gorilă, în vremea când îl purta în pântece. S-au văzut adesea cazuri dintr-acestea. Cred că această explicaţie e cea mai apropiată de adevăr.

— Probabil că ai dreptate, domnule Farrow. Nici nu poate fi altfel. Acum iartă-mă te rog că te părăsesc, căci

trebuie să dau oamenilor mei dispoziţiuni pentru ridicarea corturilor.

Sergentul salută politicos şi se îndepărtă.

Noi merserăm spre cortul nostru cu care Pongo tocmai era gala. Uriaşul se îndeletnicea acum să aprindă forul, căci trecuse de mult timpul de masă şi noi nu îmbucasem nimic.

În vreme ce deschideam câteva cutii cu conserve, îl priveam dus pe gânduri. Marian se apropia de mine şi-mi zise:

— Robert, ştii că avem însărcinarea să prindem doi tigri pentru grădina zoologica din Londra. N-ar fi mai bine să începem cu asta, înainte de a merge la mlaştini? Sunt încredinţat că se află mulţi tigri pe aici.

— Am putea încerca, încuviinţai eu. Dacă avem noroc şi izbutim să săpăm încă astăzi o groapă, vom putea avea mâine o pereche.

— Chiar atât de repede nu cred să meargă – râse Marian – dar, în definitiv, or putea şi legionarii să scoată animalele din groapă, dacă se vor prinde, bineînţeles, în timpul lipsei noastre. Sergentul Vaasen se va pricepe el să facă atâta lucru.

Pongo, care ascultase cu atenţiune la ceea ce vorbeam, interveni:

— Massers vor să prindă Sabaa? Pongo va merge adulmecă. Massers face astăzi încă groapă şi mâine vor avea Sabaa.

Propunerea uriaşului ne convenea de minune. În timpul pe care vom fi nevoiţi să-l petrecem la mlaştini, tigrii vor putea rămâne în cuştile de transport ca să se obişnuiască cu oamenii. Legionarii – bărbaţi unul şi unul – vor şti cum să procedeze.

— Când vrei să te duci, Pongo? întrebă Marian.

— După ce mâncat. Pongo crede Sabaa este aproape.

— Asta ar fi minunat, dragă Pongo. N-am putea merge şi noi, sau vrei să-l adulmeci singur pe tigri?

— Pongo singur merge, Massers face zgomot. Pongo întoarce repede, apoi face groapă.

Mâncă în grabă, îşi luă armele şi părăsi luminişul. Băgai de seamă că nu luă direcţia de a dreptul spre mlaştini, ci apucă ceva mai spre nord. Sergentul Vaasen

căută să afle ce avea de gând uriaşul şi la răspunsul nostru dădu din cap mirat. Nu-i venea să creadă ca un singur om să pătrundă în sălbăticia de acolo, ca să caute bârlogul unei perechi de tigri.

Noi eram însă atât de încredinţaţi de însuşirile lui Pongo, încât puserăm să se întocmească imediat cuştile uşoare dar trainice, în care trebuiau să rămâie fiarele până vor fi transportate. Apoi fură aleşi pentru săparea gropilor şase oameni, cari, după spusele sergentului, mai luaseră parte şi la alte expediţii asemănătoare.

Montarea cuştilor dură ca la vreo două ceasuri şi atunci, se întoarse şi Pongo. Chipul său – aşa oribil cum era – strălucea de bucurie.

— Massers vine repede, ne zise el. Pongo găsit Sabaa, el şi ea.

Era aproape de necrezut că Negrul izbândise atât de repede. Dar ne puteam bizui pe deplin pe uriaş, aşa că, împreună cu cei şase legionari, pornirăm îndată după el. Fiecare soldat luă cu el o sapă şi o foaie de cort, ca să poată duce deoparte pământul săpat.

O bucată bună de drum furăm siliţi să ne strecurăm cu greutate prin desişul sălbatec, apoi ajunserăm pe o potecă bine bătătorită, dar de pe care nu ne-am fi putut abate cu un pas, atât erau de încâlcite tufele de amândouă părţile. Pe o astfel de potecă nu e greu de mers, în schimb te pândesc primejdii foarte mari, căci la vreo întâlnire neaşteptată cu o sălbăticiune n-ai unde să te pitulezi.

Răsuflai uşurat când ajunserăm în sfârşit într-un mic luminiş. Pongo se opri acolo.

— Massers stai liniştiţi, şopti el, Sabaa este aproape. Askaris sapă groapă aici. Apoi pleacă repede de tot Pongo caută acum Sabaa. Nu ne lăsă timp să-l mai întrebăm ceva, căci pieri numaidecât printre tufe.

Legionarii – pe care Pongo îi numea „Askaris", de pe vremea când se afla în Africa – începură să sape groapa. Eu privii cu atenţiune luminişul şi mă adresai lui Marian:

— N-ar fi mai bine să punem să se sape doua gropi? Una aici la capătul potecii pe care am străbătut-o, iar cealaltă colo, lângă tufele îndărătul cărora a dispărut Pongo.

Înainte ca Marian să poată răspunde, Negrul se ivi iar din frunziş şi veni repede spre noi.

— Massers aşteaptă aici când groapa gata. Askaris să plece. Massers rămâne colo în copac. (Ne arătă un tamarin uriaş). Massers aşteaptă până vine noaptea, Pongo aduce atunci Sabaas.

Se făcu din nou nevăzut, lăsându-ne înmărmuriţi.

Ce vroia să zică cu asta, că va aduce el tigrii? Vroia oare să-l îndrepte pe urmele sale. Asemănându-i în groapă? Dar asta era o întreprindere cum nici nu se putea mai îndrăzneaţă şi primejdioasă. Pongo o fi ştiind el însă ce poate şi ce nu poate.

Marian reveni acum la propunerea mea:

— Ai dreptate, Robert, vom pune să se sape două gropi. Te rog, supraveghează tu săparea asteia de aici, eu voi face acelaşi lucru dincolo.

Legionarii făceau treaba cum se cuvine. Pământul săpat îl transportau în foile de cort sub tufe şi deşi pierdeau cu asta vreme, lucrau în schimb atât de încordat, încât cu două ceasuri înainte de apusul soarelui gropile erau gata. Vreau să zic că pământul fusese scos afară, iar acum urma să le acoperiş cu crengi, ceea ce trebuie făcut cu mare dibăcie pentru ca tigrii sa nu intre la bănuială. Mai destoinic dintre toţi părea sa fie un legionar care mai fusese parte la multe expediţiuni. Eram şi noi destul de pricepuţi în astfel de treburi, aşa că, înainte de a se înnopta, totul eră gata.

Legionarii se îndepărtară în grabă căci ţineau să facă o bucată bună pe lumină. Aveau ei făclii, nu-i vorbă, dar un marş de noapte nu era plăcut prin pădurea seculara.

Ramaserăm singuri în luminiş şi ne admiram opera. Puteam fi pe deplin mulţumiţi căci nici ochiul celei mai bănuitoare fiare n-ar fi putut observa capcana.

Plini de încredere, ne căţărarăm pe una din crengile de jos ale tamarinului şi ne instalarăm pe cit se putea mai bine.

Nu era pentru întâia oară ci petrecurăm o noapte în pădure. Pe faţă ne pusese văluri groase, iar în mâini mănuşi la fel, ca pavăză împotriva înţepăturilor de ţânţari care în ţinutul acesta mlăştinos aduceau malaria (frigurile de baltă).

Noaptea se lăsă brusc şi imediat începu concertul asurzitor al milioanelor de vietăţi mărunte ale codrilor. Acoperământul de frunziş, de deasupra noastră se însufleţi. Ici guiţa vreo şopârlă în copac, colo orăcăia o broasca uriaşa. Licurici enormi şi cykade dădeau târcoale în jurul nostru fi erau înhăţaţi cu iuţeala fulgerului de vreun liliac sau altă zburătoare. Iar în adâncul pădurii seculare răsuna adesea răgetul unei fiare pornită după pradă...

Stăteam liniştiţi, cuprinşi de farmecul minunatei nopţi tropicale în inima codrului secular. Într-un târziu se ivi şi luna pe cer, învăluind într-o lumină palidă rarişteа din faţa noastră. Zăream lămurit acum cele două locuri unde se aflau gropile săpate de legionari. Încordaţi peste măsură aşteptam clipă cu clipă ivirea lui Pongo, urmat poate de perechea de tigri care vor cădea apoi în cursele pregătite.

Deodată mă gândii că făcusem o mare greşeală.

— Marian – şoptii eu cât putui mai încet la urechea prietenului meu – ar fi trebuit să însemnăm gropile ca Pongo să le recunoască. Admiţând că va fi urmărit de perechea de tigri şi va căuta şi se refugieze în luminiş, lesne s-ar putea să cadă în capcană.

— Drace! Ştii ca ai dreptate! exclamă Marian, cu ciudă. Trebuie să îndreptăm repede greşeala. Voi coborî din copac şi voi înfige câte o crenguţă în fala fiecărei gropi. Semnul acosta va ară...

Marian îşi rupse vorba şi ascultă cu încordare în direcţia pe unde dispăruse Pongo. Acum auzii şi eu, departe de tot, sunete misterioase, pe care nu mi le puteam lămuri.

— Ce să fie asta, Mariane? întrebai.

Prietenul meu făcu un gest enervat cu mina i întinse mai mult capul, ca să poată auzi mai bine.

Sunetele misterioase se apropiau. Deodată Marian tresări, întoarse spre mine chipu-i ce strălucea acum ciudat şi şopti:

— Robert, poate avem noroc să vedem o privelişte rară de tot. Dacă nu mă înşel, vine de colo din pădure o haită de adjagi, câinii sălbateci ai insulelor Sunda. Probabil că fugăresc vreun vânat şi dacă vin încoace, să ştii că vom vedea ceva ce n-a văzut încă nici un om

până la noi. Din câte ştiu eu cel puţin, nici un naturalist sau vânător nu a văzut până acum pe adjagi la vânătoare. Da, aşa, chiar băştinaşii n-au avut parte de asta, nici altminteri am fi citit pe undeva.

Acum eram şi eu bucuros. Adjagii sunt atât de greu de prins – cu atât mai mult de observat le lucru – încât cu drept cuvânt însemna s-avem mare noroc dacă haita ar fi venit în luminiş.

Socotind după larma sălbatecă ce se apropia tot mai mult, trebuia să fie o haita de cel puţin douăzeci de câini.

Deodată, însa, ne aduserăm aminte de capcanele noastre. Dacă patrupedele porniseră după un mundjak – cerbul insulelor Sunda – se putea lesne întâmpla ca animalul şi câţiva gonaci sa cada în groapă. Atunci ne-am fi putut lua rămas bun de la tigri, cel puţin pentru astăzi. Dar poate că vreo câteva exemplare din câinii aceştia sălbateci, sperioşi de felul lor, erau mai interesante şi mai de preţ.

Iată pentru ce ascultăm cu tot mai multă bucurie apropierea haitei. Putea să fie la cel mult cincizeci de metri în fata noastră, aşa că vânatul urmărit trebuia să se ivească din clipa în clipă în luminiş, unde va da buzna în groapă, iar după el câţiva din câinii sălbateci.

De-abia îmi sfârşii gândul, că se şi întâmplă minunea. Numai că vânatul, care gonea cu o repeziciune uimitoare spre luminiş, era… – Pongo.

Aşa dar pe dânsul îl adulmecase haita, urmărindu-l setoasă de sânge. În fuga lui turbată nu mai avusese vreme să se caţere pe vreun copac. În schimb ne ştia pe noi aici în luminiş şi mai ştia că prin câteva gloanţe vom pune pe goană primejdioşii urmăritori.

— Pongo, aici! Strigai eu repede.

În clipa asta uitasem cu desăvârşire de capcană noastră.

Pongo se opri exact la mijlocul capacului subţire de crengi şi în clipa următoare dispăru în golul de sub picioarele lui.

— Dumnezeule! exclamă Marian, îngrozit. Trebuie neapărat să împuşcăm câinii din faţă. Căci dacă unii din ei vor cădea de asemeni în groapă, bietul Pongo e pierdut...

Spunând acestea trase piedica puştii sale şi duse arme la ochi. Eu făcui la fel şi amândoi aşteptam haita, care se afla încă la cel mult douăzeci de metri depărtare. Dacă primele gloanţe nu vor da greş, cu siguranţă ca restul haitei o va lua la fugă îndărăt.

Dar adjagii nu veneau. E lucru cunoscut că până şi cel mai bine înarmaţi locuitori al junglei se feresc de aceşti câini sălbatec, căci întocmai ca şi kolsun-ul – câinele sălbatec din ţinuturile de miazănoapte ale Indiei – se pricepe şi adjag-ul să sfâşie, prin muşcături repezi, partea inferioară a trupului victimei sale, în timpul goanei.

Şi acela care sărise acum din desiş şi dispăru în groapă, era şi el un locuitor bine înarmat al junglei.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nici nu avurăm vreme să descărcăm un glonţ, iar pe de altă parte groaza ne paralizase într-atâta încât ne ieşise din minte să ne folosim de arme.

Căci Pongo avea acum un tovarăş grozav de rău în groapa lungă de patru metri, adâncă tot de atâta şi lată de doi... Acest tovarăş era un uriaş tigru regal.

„El, al cărui nume nu se rosteşte" – Cum spun, cu teamă, locuitorii insulelor Sunda acestei fiare grozave – fugise şi dânsul dinaintea haitei de adjagi şi-l ameninţa cum pe Pongo cu o moarte cumplită în groapa îngustă săpată de noi.

II.
UN POPOR CIUDAT.

— ROBERT, TRAGE REPEDE ÎN CÂINI! strigă Marian, agitat. Trebuie să-l ajutam imediat pe Pongo... Numai de n-ar fi prea târziu.

Dusei puşca la ochi, căci acum se iviră cei dintâi câini – ce semănau cu lupii – pe marginea luminişului. Erau mai prevăzători şi mai bănuitori decât Pongo şi tigrul, căci se opriră brusc din fugă şi adulmecară întâi aerul.

Era momentul potrivit pentru noi şi imediat slobozirăm patru gloanţe, care nu-şi greşiră ţinta. Câinii din fată se rostogoliră scheunând, iar ceilalţi –

precum ne şi aşteptaserăm – o zbughiră de fugă îndărăt şi se făcură nevăzuţi în desiş.

Imediat ne coborârăm din copaci şi străbăturăm luminişul în fugă, îndreptându-ne spre groapă. În mijlocul acoperitoarei de ramuri se făcuse numai o gaură mică. Aşa că nu puturăm vedea nici pe Pongo, nici tigrul. Auzeam însă mârâitul întărâtat al fiarei.

Marian se lăsă în genunchi pe marginea grapei şi ridică puşca.

— Robert, tigrul pare să stea la stânga, în colţ, şopti el. Trebuie să ridici cât mai multe crengi din locul acesta, ca să-l pot vedea. Stai... s-aprind lampa întâi. Aşa... voi trage cu mâna dreaptă, în vreme ce-l voi orbi cu lumina. Haide, repede!

Mă lăsai şi eu în genunchi lângă el, vârâi braţele sub crengi şi le ridicai în sus. Din nenorocire nu puteam privi în groapă, dar îl auzii pe Marian exclamând:

— Foarte bine, îi trimit lumina drept în ochi.

Şi în clipa următoare două gloanţe detunară în noapte.

Răcnetul grozav al fiarei era cea mai bună dovadă că amândouă gloanţele nimeriseră în plin. Apoi îl auzii pe Marian mormăind o înjurătură şi adăugă:

— Tigrul a vrut sa se năpustească cu ultima putere asupra lui Pongo, care l-a găurit cu suliţa sa şi l-a împins îndărăt. Uite... fiara se întinde acum... Pongo îi scoate suliţa din trup... Şi acum – Dumnezeule! – A înhăţat corpul greu... Atenţie, îi aruncă în sus!

Marian se dădu înapoi şi eu îi urmai pilda; acoperământul de crengi zbură în aer si, învăluit într-un nor de praf şi frunze, jumătatea trupului fiarei rămase atârnată pe marginea capcanei.

— Massers pleacă de aici! Se auzi glasul înăbuşit al uriaşului de pe fundul gropii.

Puserăm repede mâna să tragem cadavrul la o parte. Pongo înălţă apoi suliţa – pe care eu i-o luai în primire – se saltă în sus, se apucă cu mâinile de marginea groapei, apoi îşi făcu vânt din închisoarea unde petrecuse câteva clipe de groază. Privi dispreţuitor spre tigru, se înclină în fata prietenului meu şi zise:

— Massers bun împuşcat Sabaa, salvat Pongo. Mulţumesc mult.

— Pentru puţin, dragă Pongo, râse Marian, căci din vina noastră ai căzut în groapă. Trebuia să punem vreun semn. Cred însă că ai fi scăpat şi singur de tigru.

— Tigru... tigru... rosti uriaşul cu greu cuvântul neobişnuit. Este alt tigru... femeia de tigru este încă aproape, poate vine.

Asta era o veste importantă. Dacă se mai afla pe aici o pereche de tigri – sau femela aceluia pe care îi ucisesem – mai puteam avea noroc.

— Trebuie să aranjăm la loc gropile, zise Marian.

— Pongo face asta, răspunse uriaşul. Massers duc repede tigrul de aici. După copac colo.

Ne pregăteam să urmăm sfatul lui Pongo, când răsună în spatele nostru un sunet care ne făcu să ne întoarcem cu iuţeala fulgerului. Era mârâitul întărâtat al unui tigru.

La celălalt capăt al luminişului stătea un uriaş tigru regal, un exemplar neobişnuit de mare. Ne măsură câteva clipe, se pregăti apoi de săritură şi în clipa următoare făcu un salt spre noi, peste groapa care rămăsese neatinsă. La a doua săritură trebuia neapărat să ne ajungă şi noi nu mai aveam timp să ne luăm puştile, pe care le pusesem lângă tigrul mort. Fiara îşi şi făcuse vânt a doua oară...

În clipa aceea furăm împinşi cu putere în lături.

Pongo, care se lăsase în genunchi îndărătul nostru pe marginea groapei, nu-şi pierdea sângele rece nici în astfel de situaţiuni. Printr-o mişcare repede a braţelor sale uriaşe ne apărase. Cam brutal, drept, dar cu atât mai sigur – de ghearele fiarei şi el însuşi se arunca apoi cu o săritură de-a-ndărătelea, peste groapă. Căzu pe spate de partea cealaltă, dar înainte de a se putea ridica, tigrul „ateriză” pe acoperişul de crengi al groapei şi eu un răget de furie se prăbuşi în capcană adâncă. În clipa următoare, Pongo era iar în picioare şi ne zâmbi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Tigru animal mare, dar prost, îşi dădu el cu părerea. Pongo mult mai şiret. Massers vine repede încoace, soseşte femeie de la tigru.

Asta auzeam şi noi acum, căci la răgetul înăbuşit al tigrului care se zbătea acum în groapă, răspunse de la mică depărtare tigroaica, cu pufnituri furioase. Şi

înainte de a ne putea întoarce ca să alergăm lângă Pongo, ea îşi şi făcuse loc printre crengi, se repezi în luminiş şi... se prăbuşi imediat în groapa întâia, care rămăsese neatinsă.

De bucurie Pongo începu să dănţuiască.

— Oh, Massers, fie foarte bine! izbucni el, în englezeasca stricată pe care o vorbea. Tigru şi nevasta de la el prinşi. Massers merge acum cu Pongo în tabără, trimite aici Askari. Mâine căutăm Monuhu.

„Monuhu" se numea rinocer pe limba lui, o dovadă că fusese şi în Africa de Sud, căci Cafrii din Colonia Capului dăduseră numele acesta rinocerului de mlaştină.

— Bine, dragă Pongo, zise Marian. Dar mai întâi aş vrea să jupuim tigrul şi cei patru câini. Ţiu neapărat să am blănurile lor.

— Massers jupoaie câini, Pongo tigrul! hotărî uriaşul şi se puse îndată pe lucru.

El fu mai repede gata cu treaba lui grea, decât noi cu a noastră, care părea o jucărie.

Luă pe braţ apoi blana fiarei şi porni înainte spre tabără, în vreme ce noi îi urmam cu pieile câinilor.

Drumul acesta în puterea nopţii prin pădure nu prea era plăcut, ajunserăm însă cu bine în tabără, puţin înainte de răsăritul soarelui. Strigătul sentinelei îi alarmă pe cei ce dormeau şi în curând furăm înconjuraţi de legionari, care priveau uimiţi la blana tigrului şi rămaseră cu gura căscată când Marian le povesti pe scurt prin ce trecuserăm.

Sergentului de-abia îi venea să creadă că şi prinsesem o pereche de tigri, dar se declară imediat dispus să pornească la drum cu oamenii săi, pentru a scoate din gropi fiarele cu ajutorul unor plase puternice şi a le văii apoi în cuştile de transport. Marian le spuse însă că simţeam nevoia să ne odihnim mai întâi câteva ceasuri, ca să luăm parte apoi personal la munca aceasta grea.

În vreme ce se prepara ceaiul, sergentul făcu deodată o mutră serioasă şi zise încurcat:

— Domnule Farrow, te-aş sfătui cu toată sinceritatea să nu te duci la mlaştini. Trimisul tribului care

locuieşte acolo a fost pe la noi şi ne-a oprit cu desăvârşire să-l încălcăm ţinutul.

Marian făcu şi el o mutră mirată, apoi pufni în râs şi zise:

— Cum asta, dragă Vaasen. D-ta ca reprezentant al statului olandez îl laşi pe individul acesta să-şi vadă de drum, în loc să-l arestezi? Dacă nu mă înşel, toate ţinuturile de aici sunt sub stăpânire Olandeză?

— Pe hârtie, da, răspunse Vaasen. Ne războim însă mereu cu triburile băştinaşe.

— Şi de mult aş fi fost pe lumea cealaltă împreună cu cei câţiva oameni ai mei, dacă aş fi luat o atitudine duşmănoasă faţă de solul aceia. Cel puţin astfel susţine Hasting. Care pricepe mai bine decât noi toţi diferitele dialecte ce se vorbesc pe aici şi care a stat de vorbă cu trimisul tribului.

Zicând acestea arătă cu capul spre un legionar care stătea răzleţit de camarazii săi şi-şi prepara ceaiul, dus pe gânduri.

Legionarul acesta ne atrăsese atenţia mai de mult. Era în vârstă de vreo treizeci şi cinci de ani, avea chip foarte simpatic şi inteligent şi se purta în aşa fel încât recunoşteai într-unsul îndată pe omul cultivat. Se ţinea oarecum retras de camarazii săi, îţi făcea conştiincios serviciul, dar nu-l văzusem încă râzând sau glumind. Părea să aibă ceva pe suflet. După nume aş fi zis că e belgian, sau mai degrabă flamand.

— I-ascută, dragă Vaasen – zise Marian – Hasting ăsta m-a interesat mai de mult, adică pe tot timpul drumului încoace. Din păcate n-am prea avut timp să vorbesc despre el. Ştii poate ce l-a adus în legiunea străină?

— Nu, asta nu ştiu, răspunse sergentul. Dar ai dreptate, e un om foarte interesant. Trebuie să recunosc că e mult mai cult ca noi şi pare să fie foarte bine crescut. Chiar în chestiunile militare e atât de priceput încât mai c-aş crede c-a fost ofiţer.

— Aceeaşi impresie o am şi eu, încuviinţă Marian. Poate că am prilejul să intru în vorba cu el şi să-l îndemn să-mi istorisească viaţa lui. Deocamdată însă trebuie să vorbesc cu dânsul asupra solului acela. Vrei să-l chemi încoace?

„Belgianul” înalt şi subţirel, sări îndată în sus când îi chemă Vaasen şi se apropiară de focul nostru. Luă poziţie militărească. Dar Marian se ridici imediat în picioare şi-i întinse mâna, pe care celălalt o strânse după oarecare şovăială.

— Te-am rugat să vii aici, domnule Hasting – începu Marian – pentru ca să capăt de la d-ta unele lămuriri asupra trimisului care ne-a oprit să mergem în ţinutul mlaştinilor, în numele tribului său. Crezi d-ta că trebuie să luăm în serios această oprelişte?

— Aţi face bine să nu vă duceţi, domnule Farrow, răspunse Hasting. Era solul unui trib Bata, care s-a aşezat nu de mult în ţinutul mlaştinilor. Bănuiesc că tribul acesta a avut neînţelegeri cu guvernul olandez sau cu vecinii săi de aceea a fugit în ţinutul acela impracticabil. Acum opresc pur şi simplu intrarea în aşa zisul lor regat şi conform unul obicei străvechi, consideră afară din lege pe acela care nu ţine seamă de această oprelişte.

— Neplăcut lucru... Atunci ne putem aştepta să fim împuşcaţi pe la spate?

— Ba şi mai rău, domnule Farrow. Nu ştiu dacă mai există acum obiceiul – dar înainte vreme prizonierii de război – şi aşa veţi fi consideraţi dv. dacă vă vor prinde – erau tăiaţi de vii.

— Frumoasă perspectivă! făcu Marian. Cu alte cuvinte trebuie să fim prevăzători, ca să nu cădem în mâinile lor. Nu-mi vine să cred ca tribul să fie prea numeros şi noi ne putem doar apăra cu armele noastre împotriva unui număr destul de mare de oameni.

— Nu vă gândiţi însă că Bataşii sunt în avantaj fată de dv., căci vă vor observa fără să ştiţi, din primul moment când veţi păşi pe pământul lor. Şi cât de lesne e să fiţi surprinşi în somn şi atacaţi înainte ca să puteţi pune mâna pe arme.

— Hm.... tot ce se poate, mormăi prietenul meu. Cred însă că Pongo al nostru îi întrece în toate privinţele pe Bataşii aceia.

— Fără îndoială, domnule Farrow, dar cu toate astea primejdia rămâne foarte mare pentru dv. căci. Nici nu le pricepeţi limba şi nu puteţi începe tratative pentru o eventuală răscumpărare, dacă veţi cădea în mâinile lor.

— Care va să zică există şi răscumpărare. Ei vezi, atunci chestia nu e chiar aşa de primejdioasă. Şi cu malaieza mea m-oi înţelege eu cu dânşii. În cel mai rău caz mă voi folosi de vorbirea prin semne.

— Nu cred, domnule Farrow. Limba bataşilor e foarte ciudată, deşi e înrudită cu limbile celorlalte popoare ale arhipelagului indian. Şi e neapărată nevoie să vorbiţi cu convingere, dacă vreţi să scăpaţi de condamnare la moarte. Mi-aţi îngădui să vă fac o propunere: luaţi-mă şi pe mine în regiunea mlaştinilor. Îi cunosc pe solul bataşilor, care a rămas foarte mirat că stăpânesc atât de bine limba lui şi cred că v-aş putea fi de mare folos dacă vom fi luaţi prizonieri, căci e lucru sigur că asta e soarta care ne aşteaptă.

— Frumoasă perspectivă! repetă Marian, râzând. Ei bine, dacă sergentul n-are nimic împotrivă, aş fi fericit să ne însoţeşti.

— Eu nu mă opun, zise Vaasen. Ba ceva mai mult: mă bucur chiar că Hasting vrea să va însoţească în expediţia asta primejdioasă. Colonelul mi-a dat însărcinarea să vă acord tot sprijinul meu şi să vă apăr pe cât e cu putinţă de primejdii.

— Atunci e în regulă. Acum să dormim vreo două ceasuri, apoi vom porni să aducem tigrii. Nădăjduiesc să fim îndărăt cam pe la amiază.

Când ne retraserăm în cortul nostru, văzurăm că Pongo se şi culcase lângă foc. De abia acum simţeam oboseala de pe urma celor întâmplate şi ne întinserăm repede în paturile noastre de campanie. Nu trecu mult şi adormirăm.

La un ceas după răsăritul soarelui furăm treziţi din somn. Pornirăm voioşi la drum prin pădure şi peste două ceasuri ajunserăm în luminiş. Cele două fiare se zvârcoleau încă în gropile lor şi nu fu lucru uşor să le legăm în plase şi să le tragem în sus. Câte patru legionari duceau poverile grele, atârnate pe o prăjină lungă şi trainică de bambus. Când ajunserăm în tabără, tigrii fură vârâţi în cuştile pregătite, unde aveau tot timpul să se obişnuiască cu oamenii.

După cum socotise bine Marian, treaba era sfârşită tocmai la prânz. Un legionar vânase un vremea asta un mundjak şi carnea proaspătă ne prii mai bine decât

conservele cu care ne hrănisem în ultimul timp. După masă sergentul ne întrebă:

— Domnilor, presupunând că veţi înlătura toate primejdiile şi veţi prinde într-adevăr, rinocerul acela, cum aveţi de gând să-l transportaţi încoace? Căci nu pot pătrunde prea adânc cu oamenii mei în ţinutul mlăştinos, deoarece risc să viu îndărăt numai cu o treime din ei. Legionarii nu-s destul de întăriţi împotriva aerului stricat de acolo, care te îmbolnăveşte de friguri.

— Am eu planul meu, râse Marian, deşi dacă ţi-l voi spune, îţi vei închipui, desigur, că nu îs în toate minţile. La transport vor trebui să ne ajute bataşii... aceiaşi care ne-au oprit să le călcăm pământul ţării lor. Sunt sigur că-i voi putea convinge.

Sergentul pufni în râs.

— De necrezut, domnule Farrow! îţi place să glumeşti, după cum văd.

— Lasă că o să vorbim noi pe urmă, zise Marian.

Apoi se adresă „Belgianului", care stătea acum mereu pe lângă noi:

— Domnule Hasting, unde începe, de fapt, terenul oprit?

— Cam la vreo doi kilometri spre sud de aici. Într-un luminiş de acolo cică ar fi un copac mare; ăsta ar fi semnul hotarului Sunt încredinţat însă că suntem spionaţi chiar de pe acum, iar vestea plecării noastre la drum va fi cunoscută cu mult înainte. Nu m-ar mira deloc dacă s-ar aţine o iscoadă de-a bataşilor îndărătul vreunei tufe de pe aici.

Pongo, care stătuse ceva mai la o parte de foc şi ascultase atent convorbirea, se ridică acum încetişor şi păşi spre cortul nostru. Îi văzui înconjurând cortul şi făcându-se nevăzut în pădurea dindărătul lui. Uitai repede de el şi atenţia îmi fu atrasă din nou de discuţia dintre Marian şi legionar.

— Crezi într-adevăr că bataşii lucrează cu atâta viclenie şi prevedere? întrebă prietenul meu.

— Fireşte. M-am îndeletnicit de aproape cu studiul referitor la acest trib şi m-am convins că este foarte inteligent şi are o organizaţie de viaţa cât se poate de ordonată. Cu deosebire simţul războinic e foarte

pronunţat la ei şi în cursul deceniilor au căpătat experienţa trebuincioasă.

— Drept să-ţi spun, acum mai c-aş vrea să fim luaţi prizonieri de ei, căci ţin mult să-i cunosc.

— Dorinţa asta se poate împlini mai repede decât bănuieşti, răspunse Hasting. Şi cred că ne va costa foarte scump când vom vroi să ne salvăm viaţa. Deoarece nu vor putea cere de la noi obiecte de preţ – cum ar fi vite, etc. – ne vor da să îndeplinim sarcini care vor fi de folos tribului, dar care pe noi ne va aduce în mare primejdie. Când aveţi de gând să porniţi la drum?

— Mâine în zorii zilei. Până Ia prânz vom fi înaintat o bucată bună în ţinutul mlăştinos ca să ne căutăm un loc pentru popasul de noapte. După amiază vom umbla să căutăm urme de rinoceri şi a doua zi vom porni mai departe. În felul acesta nu ne obosim prea mult şi pe de altă parte cercetăm temeinic ţinutul, am de gând să merg astfel, vreo opt zile, pentru ca apoi să ne întoarcem făcând un ocol mare spre sud.

— Planul este foarte bun şi făgăduitor de izbândă – numai că frigurile de baltă şi accidentele ar putea schimba totul. Sper to...

Îşi rupse vorba şi sări în sus, odată cu noi, căci îndărătul nostru se auzise un foşnet în tufiş, urmat de un strigăt înăbuşit, iar printre ramuri îşi făcu loc, ca un pahiderm uriaş... Pongo, târând după el un trup neînsufleţit.

— Om stat în tufiş, râse el. Pongo văzut ochi de la el. Pongo târât, apucat şi aduc aici...

Zvârli trupul lângă foc şi se ghemui la locul său, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Privirăm cu mirare la captura uriaşului.

Era un tânăr băştinaş, cu trăsăturile ce aduceau a caucazian. Fără exagerare, putea fi numit frumos. Făptura lui era înaltă şi mlădioasă. Legionarul Hasting scoase deodată o exclamaţie de bucurie.

— A făcut o pradă bună Pongo al dv. – zise el. Cu siguranţă că e fiu de căpetenie. Căci pentru demnitatea de căpetenie e prea tânăr.

— După ce cunoşti asta?

— Poartă un sarong, spre deosebire de locuitorii obişnuiţi, care poartă pantaloni scurţi şi largi, numiţi seroar. Şi şalul lui e împodobit cu mărgean din cel mai de preţ. După semnele astea se recunoaşte demnitatea unei căpetenii. Pongo ne-a făcut un mare serviciu, căci suntem în drepturile noastre să-l condamnăm la moarte pe bataş, deoarece a fost prins ca iscoadă, cu arma în mână. Avem un ostatec de preţ. A! Uite-l c-a început să mişte.

III.
ÎN MLAŞTINI.

PRIZONIERUL DESCHISE ÎNCETIŞOR OCHI lui mari şi negri. În clipa următoare se şi ridicase în picioare şi privi în jurul său. Deoarece văzu că o fugă e imposibilă, depuse la pământ armele ce le avea asupra-i, adică suliţa, pumnalul şi un revolver modern, încrucişă apoi braţele pe piept şi rămase liniştit.

Hasting începu să vorbească cu el. „Belgianul" avusese dreptate: câteva cuvinte se asemănau cu Malaieza, dar în general limba era atât de diferită, încât rămânea neînţeleasă pentru noi. Convorbirea deveni foarte însufleţită şi la urmă Hasting se întoarse spre noi şi ne zise:

— E într-adevăr fiul căpeteniei. Urma să-şi câştige laurii cu prilejul spionajului acesta. Desigur că nu bănuia că avem cu noi un camarad ca Pongo. E gata să plătească un preţ mare de răscumpărare, dar eu i-am spus că cu toată opreliştea, vom pătrunde în ţinutul mlăştinos şi ne vom folosi de el ca de un ostatec în cazul că vom cădea în mâinile tribului. El e încredinţat că vom fi eliberaţi şi atunci, în schimbul lui şi ca semn al prizonieratului său vrea să ne dea pumnalul. Cred, domnule Farrow, că greutăţile cele mai de seamă le-am înlăturat.

— Asta e o veste foarte bună şi trebuie să recunoaştem şi de data asta cât îi datorăm lui Pongo.

Zicând acestea, Marian se apropia de negru şi-i întinse mâna. Uriaşul sări în sus şi pe chipul său de gorilă se întipări o expresie de sfială şi încurcătură.

— Da – urmă Marian – acum am câştigat partida, căci partea cea mai grea am învins-o. Cu frigurile de baltă şi celelalte primejdii ale mlaştinilor vom isprăvi noi lesne. Rămâne, deci, cum am hotărât: mâine în zorii zilei pornim la drum. Acum să ne facem bagajele!

Toată după amiaza furăm ocupaţi cu pregătirile. Nu trebuia să ne încărcăm prea mult şi nici să nu uităm nimic ce ne-ar fi fost de trebuinţă în cursul expediţiei: rufărie, medicamente, sape uşoare, securi, cuţite de tăiat mărăcini, pături de lână şi foi de cort. Apoi muniţii din belşug pentru armele noastre. Ne umplurăm gentile şi după ce mai luarăm la îndemână conserve, vase de gătit şi spirt solidificat, aveam fiecare ce ne trebuia.

Prizonierul nostru fu dat în grija sergentului, care făgădui să nu-l scape din ochi.

Într-acestea se făcuse vremea de cină şi la lumina focului de tabără, mai puserăm la punct încă odată toate amănuntele, dădurăm sfaturi sergentului şi frânţi de oboseală, ne culcarăm.

A doua zi eram la ceai încă înainte de răsăritul soarelui. Când se lumină de ziuă, băgasem de seamă cu mâhnire că „mirosea” a ploaie şi cu toate sfaturile binevoitoare ale lui Vaasen de a amâna plecarea cu o zi, ne puserăm în spinare desagii şi după ce ne luarăm un călduros rămas-bun de la bravul sergent pornirăm pe poteca ce ducea spre ţinutul mlăştinos.

Pongo mergea în frunte şi ne croia drum printre mărăcini cu cuţitul său ascuţit. Era de admirat cu câtă măiestrie lucra omul acesta fără să obosească. Mulţumită puterii lui neasemuite, făcurăm drumul cu bine şi după o jumătate de ceas numai ajunserăm în luminişul unde se afla copacul uriaş de care ni se vorbise. Aici era aşa dar hotarul ţinutului în care nu se putea intra.

Un simţământ ciudat mă cuprinse totuşi când depăşirăm fără şovăială trunchiul puternic, iar în închipuirea mea înfrigurată mi se părea că zăresc chiar un chip negricios, care se ivise pentru câteva clipe deasupra unei tufe joase, privind ţintă spre noi. Când scosei însă un strigăt înăbuşit şi arătai cu mâna spre

tufa cu pricina, năluca dispăruse şi eu începui să mă frec la ochi.

— Ce s-a întâmplat, Robert? mă întrebă Marian.

— Am început să văd stafii ziua-n amiaza mare, răspunsei, râzând încurcat. Mi se păruse că văd colo, deasupra tufei, un cap.

— Şi ai văzut bine, interveni Hasting, căci ne şi aflăm ca proscrişi – adică ieşiţi de sub scutul legilor – pe pământ duşman. Şi după cum nu le-a fost greu să trimită o iscoadă în tabăra noastră, tot aşa vor fi pus ei şi aici pe vreunul care să stea la pândă. Vestea sosirii noastre va fi în curând cunoscută. A! Uite că începe şi ploaia!

Într-adevăr, ploua. Dar nu aşa cum eram obişnuiţi în patrie, ci cu o furie de parcă s-ar fi rupt zăgazurile cerului şi valurile de apă ne loveau ca nişte bice. Nu ne puteam vedea unul pe altul şi sub răpăitul asurzitor al cascadelor cereşti nu ne-am fi putut auzi propriul nostru glas.

Stăteam acum pe marginea luminişului. Ca prin ceaţă îl vedeam pe Pongo alunecând încoace şi-ncolo, căutând un drum mai prielnic. Ridică apoi braţul şi reteză câteva crengi. În clipa următoare se făcuse nevăzut – Marian şi Hasting îl urmară imediat, iar eu rămăsei Ia urmă. Îmi întipării în minte locul pe unde dispăruse „Belgianul” şi după câţiva paşi mă trezii în faţa unei deschizături înguste, care ducea în pădure. „Mirosul” extraordinar al lui Pongo descoperise chiar în aceste împrejurări grele o potecă sălbatecă, fără care ne-ar fi fost cu neputinţă să pătrundem în desiş.

Iuţii paşii şi curând îl ajunsei pe Hasting. Ceva mai încolo îl văzui nelămurit pe Marian, iar înaintea lui pe Pongo, care păşea voinicеşte pe o potecă relativ bună.

Aproape două ceasuri merserăm pe poteca întortocheată, când brusc ploaia păru că se înteţeşte, oricât ar părea de necrezut lucrul acesta. Curând aflai însă şi cauza. Ieşiserăm din pădure şi ne aflam acum ia mijlocul beţelor de bambuşi de înălţimea unui om deasupra cărora numai pe alocuri se ridica un copac uriaş singuratic, care cu numeroasele plante din juru-i, alcătuia o pădurice în sine. Dacă ar fi fost să ne căutăm adăpost pentru noapte, cel mai nimerit lucru era să ne

refugiam pe acoperişul acesta de frunze. Deocamdată însă se părea că Marian şi Pongo nu se gândeau la asta, căci mergeam mereu, sub ploaia care ne biciuia ca alicele.

Se mai scurse un ceas şi deodată avui impresia că pământul devine moale sub picioarele noastre. Să fi pătruns oare în terenul mlăştinos? Sau masele de apă ce cădeau cu nemiluita muiaseră terenul bătătorit ca piatra de pe urma animalelor?

Tot atât de brusc precum se pornise, ploaia încetă şi soarele îşi trimise razele arzătoare asupra noastră. Această trecere bruscă avu un efect aproape dureros, căci urechile ni se obişnuiseră cu zgomotul ca de trompetă, iar ochii cu amurgul cenuşiu. Pongo şi Marian se opriseră Şi după vreme îndelungată puturăm schimba o vorbă între noi.

— Ne apropiam de terenul mlăştinos. Zise prietenul meu – căci pământul nu s–a muiat numai din cauza ploii ci e el însuşi aşa. După muşchiul îmbelşugat de pe aici, puteţi vedea că el îşi suge umezeala din pământ.

— Atâta vreme cât poteca duce mai departe nu ne putem afunda, căci animalele mari sunt mai grele decât noi şi ele sunt acelea care au făcut drumul. Din prevedere, însă, vom înghiţi acum câteva tablete de chinină şi ne vom pune valurile apărătoare de ţânţari. A, uite c-au şi început să roiască!

Luarăm repede aceste măsuri de prevedere, pe care nici Pongo nu le refuză, căci primejdioasele purtătoare de friguri ieşeau acum în roiuri dese de sub frunze, unde-şi căutaseră adăpost de ploaie. Pe mâini ne traserăm mănuşi subţiri dar trainice, de piele.

— Vom urma poteca asta cam până pe la prânz, propuse Marian, apoi ne vom căuta un loc prielnic, sub vreun copac secular, unde să putem rămâne până mâine. De altfel, nu e exclus ca bataşii să ne fi pierdut urma din cauza ploii. Ce părere ai d-ta, domnule Hasting?

— Eu cred că ei cunosc bine poteca asta şi ştiu că ne-am folosit de ea. În timpul ploii n-au întreprins nimic împotriva noastră, dar sunt încredinţat că în curând ne vor sări în spate.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. E neplăcut să te simţi veşnic ameninţat de această primejdie. Să mergem înainte, însă, căci soarele începe să dogorească.

Pornirăm iarăşi la drum, învăluiţi de nori deşi de ţânţari setoşi de sânge, care căutau vreo găurică în vălurile noastre, spre a ne da boala aceea grozavă. Sub razele puternice ale soarelui, hainele noastre începură să aburească si era caraghios să-l vezi pe cei dinainte cum erau învăluiţi în nori albicioşi. Dar şi pământul începuse să se zvânteze şi mirosul pricinuit de ne apăsa plămânii. Mlaştinile ne trimiteau primii soli ameninţători.

Căldura devenea de nesuferit şi aburul mai apăsător. Sub vălul des îmi curgea sudoarea pe faţă, arzându-mi ochii. Eram nevoit să-mi adun toate puterile ca să ţin pas cu cei dinaintea mea, care desigur că sufereau şi ei la fel cu mine, dar îşi vedeau totuşi, nepăsători, de drum.

În sfârşit, făcurăm un nou popas. Ajunseserăm într-un loc unde se încrucişau mai multe poteci, pornind în diferite direcţiuni. Aci avu loc o mică consfătuire.

— Sunt de părere – zise Marian – să căutăm pe aproape un loc unde să ne ridicăm tabăra şi mâine să pornim de aici mai departe. Uite, poteca asta, de pildă, pare să fie umblată, poate că ne duce pe urma vânatului căutat.

Zicând acestea arătă cu mâna spre o potecuţă care pătrundea în desişul de bambuşi.

— Ce-ar fi să rămânem sub copacul acela uriaş de colo, la stânga? propusei eu. E la depărtare de cel mult cincizeci de metri şi ne putem croi repede un drum până la el.

Dar şi Pongo îşi alesese copacul acesta cu loc de adăpost. Cu cuţitul în mână se puse pe treabă şi la repezeală croi un drum prin desiş.

Deodată uriaşul scoase o exclamaţie de mirare. Înaintase vreo şase metri printre tufele înalte de un metru, când bambusul dispăru brusc şi până la copacul ales de noi se întindea un luminiş, acoperit până la înălţime de vreo jumătate de metru cu muşchi şi plante agăţătoare. Pongo călcă peste ele şi noi merserăm pe

urmele paşilor săi. Astfel ajunserăm îndată la copac, un rasamal uriaş.

Acesta era acoperit peste tot cu orhidee şi alte plante. De la prima vedere putui descoperi vreo zece până la douăsprezece soiuri. În jurul trunchiului crescuse mărăciniş, pe care însă Pongo îl îndepărtă în grabă, cu cuţitul său. Acum aveam un adăpost minunat, umbros şi numai numeroşii ţânţari îl făceau cam neplăcut. Eram toţi flămânzi ca nişte lupi, dar nu puteam îndepărta vălurile de pe faţă. Nici foc nu puteam face ca să alungăm insectele, căci i-am fi pus imediat pe Bataşi pe urmele noastre. Tot Pongo ne salvă însă şi din această situaţie.

Cu privirea aţintită spre pământ el înconjură copacul, se opri brusc şi smulse nişte buruieni. Plin de bucurie se întoarse înapoi şi dădu fiecăruia din noi câteva din frunzele acelea groase.

— Massers freacă! Zise el, dându-şi peste cap vălul apărător de ţânţari şi începând să se frece de zor pe faţă şi pe ceafă cu buruiana adusă.

Făcu aceiaşi lucru şi la mâini iar noi îl urmarăm pilda. Frunzele aveau un miros pătrunzător de cuişoare. Aşteptarăm nerăbdători efectul şi nu peste mult timp văzurăm cu bucurie ţânţarii din jurul nostru împrăştiindu-se.

Pongo aprinse acum un foc şi-l potrivi în aşa fel încât fumul să se piardă în coroana de frunziş a copacului. Curând văzurăm însă că această metodă îşi avea şi părţile ei rele. Deodată se stârni o mare agitaţie deasupra noastră, un trup vânjos, cafeniu, lunecă întocmai ca o săgeată dea lungul trunchiului, se furişă cu iuţeala fulgerului printre noi, apoi dispăru în mărăcinişul luminişului. Era un piton, unul din acei şerpi uriaşi, pe care fumul nostru îl turburase din tihna sa şi-l gonise din cuibul pe care şi-l făcuse în frunzişul copacului.

După ce ne trecu spaima, ne încălzirăm conservele şi mâncarăm cu poftă. Luasem şi câteva sticle cu apă minerală, care trebuiau să ne ajungă până vom fi găsit vreun izvor pe undeva.

— Aşa – făcu Marian după ce se sătură. Acum să ne odihnim niţel şi deseară vom sta de vorbă asupra celor

ce vom face mâine. Mai întâi însă, sa tragem la sorţi cum să stăm de strajă, atât ziua cât şi în timpul nopţii:

Sorţii căzură pe Hasting pentru prima veghe, apoi urmam eu, Marian şi la urmă Pongo. Ne întinserăm foile de cort şi păturile pe muşchiul moale de la rădăcina copacului şi după puţin timp adormirăm.

După un ceas Hasting ma trezi şi-mi comunică cum că nu se întâmplase nimic deosebit. Îmi petrecui ceasul plimbându-mă în jurul rasamal-ului şi observând cu atenţiune tufişul de pe marginea rariştei. Dar nici eu nu descoperii nimic deosebit. Cu puţin înainte însă de a-mi termina schimbul, mi se păru că aud un pârâit de creangă în locul pe unde trecusem brâul de bambuşi.

Rămăsei nemişcat şi timp de câteva minute ascultai cu încordare, dar fără nici un rezultat. La vremea potrivită îl trezii pe Marian şi-i comunicai cele de cuviinţă.

— Păcat! făcu el. Or fi fost bataşii. Credeam că cel puţin noaptea ăsta voi putea dormi ca om liber. Nu face însă nimic; cu cât mai de vreme ni se va lămuri situaţia, cu atât mai bine.

— Atunci, nu ştiu ce te-a împiedicat să-l strigi pe spionul ăla pe care l-am văzut eu la hotarul ţinutului, şi să-l ceri să ne conducă în satul tribului.

— Las că ajungem noi şi aşa destul de repede, căută el să mă mângâie. Dormi liniştit până or veni dumnealor!

Proorocirea asta, nu prea era un leac bun pentru somn, dar oboseala tot învinse în cele din urmă.

Fui trezit cam brutal.

— Haide, sculaţi! strigă Marian. Au sosit?

Sărirăm cu toţii în picioare, dar de la prima privire ne dădurăm seama că orice împotrivire ar fi fost de prisos. Lipite una de alta stăteau în jurul luminişului făpturi înalte şi subţiri, cu pantalonaşi largi şi un şal pe umeri. Unii ţineau suliţi ridicate, alţii ne ameninţau cu pistoale şi restul aveau arma la umăr.

— S-au furişat atât de nesimţit încât n-am observat nimic; căută să se scuze Marian. Deodată i-am văzut ivindu-se dintre tufe.

— Voi începe eu tratativele, zise Hasting repede.

Puse la pământ puşca şi pistoalele, ridică mâinile şi păşi spre un bărbat mai în vârstă, singurul dintre toţi care purta sarong şi al cărui şal era împodobit din belşug cu mărgean. Convorbirea ţinu cam mult şi căpetenia gesticula cu însufleţire. Atunci Hasting scoase deodată la iveală pumnalul prizonierului nostru.

La vederea lui, căpetenia se dădu un pas îndărăt, se reculese însă repede şi chemă la el pe unul din războinicii săi. Urmă o consfătuire însufleţită, al cărei rezultat fu comunicat apoi lui Hasting.

Legionarul dădu din cap, se întoarse şi veni spre noi.

— E neplăcut dar nu se poate schimba nimic, domnilor, zise el. Căpetenia, un aşa-zis „ompum" – adică şeful unui sat – ar fi fost dispus să ne elibereze imediat, în schimbul fiului său, dar după obiceiurile bataşilor, „ompum"-ul nu poate hotărî singur în chestiuni importante. De obicei se face o adunare a poporului, la care fiecare bărbat îşi poate da părerea. Trebuie deci să ne considerăm prizonieri; vom fi duşi în sat şi vom aştepta acolo rezultatul consfătuirii. Am putut obţine cel puţin ca să nu fim legaţi, ba chiar să ne păstrăm şi armele.

— Asta e de ajuns, zise Marian.

În grabă ne strânserăm bagajele, încărcându-le în spinare. Băgai de seamă cu mulţumire că bataşii îşi părăsiseră atitudinea ameninţătoare şi priveau cu interes la noi, ţinând armele aplecate.

— Chiar aşa de râu nu par să stea lucrurile, îi şoptii lui Marian. Drept să-ţi spun, îmi închipuiam întâlnirea asta mult mai neplăcută.

— Puţintică răbdare! mormăi prietenul meu. Să nu zici hop până n-ai sărit şanţul.

Eram acum gata de drum şi păşirăm spre învingătorii noştri.

IV.
PRIZONIERI.

CĂPETENIA ÎMPREUNA CU CÂŢIVA RĂZBOINICI, o luară înainte, fără să ne arunce o privire, ceilalţi bataşi se alăturară de ei şi astfel pornirăm la drum, până ajunserăm în locul unde se

încrucişau potecile. Căpetenia apucă pe cărarea ce ducea spre sud, adică direct la mlaştini.

După vreun ceas se ivi în faţa noastră un gard de mărăcini, în faţa căruia se afla un şanţ, iar îndărăt un alt gard, însă de scânduri. Bataşii îşi apăraseră bine satul.

Acesta era format din două rânduri de case, ridicate pe stâlpi înalţi de vreun metru şi jumătate. Furăm conduşi printre femeile uimite, care purtau numai un şorţuleţ scurt dinainte şi ne oprirăm pe locul liber unde se înălţa o casă mai mare.

Asta e casa comunităţii şi poartă numele de „Sopo", şopti Hasting. Acolo se discută chestiunile mai de seamă.

Mă bucur că şi chestia noastră e una „mai de seamă", răspunse Marian, glumeţ, cum era din fire. Numai de nu s-ar sfătui prea mult.

Nu era de loc plăcut să stai sub soarele dogoritor de pe locul acela descoperit şi urmarăm cu entuziasm pilda lui Pongo care-şi goli sacul, punându-şi-l pe cap. De altfel Pongo părea să fi insuflat oarecare spaimă bataşilor, din cauza înfăţişării sale şi toţi se fereau să se apropie de dânsul, aruncându-i din când în când priviri speriate.

În sfârşit, după vreo două ceasuri, căpetenia ieşi din casă, urmat de toţi războinicii şi păşi încet şi semeţ spre noi. Îi făcurăm cinstea să ne ridicăm ca să ascultăm în picioare sentinţa, pe care ne-o tălmăci Hasting:

Poporul a hotărât ca numai unul din noi să fie eliberat în schimbul fiului căpeteniei. Putem trage la sorţi cine să fie fericitul. Ceilalţi trei sunt condamnaţi la moarte pentru că, cu toate că am fost preveni de sol, am cutezat să le încălcăm „ţara". Dar ei se pot răscumpăra şi anume: alungând sau ucigând un diavol care ameninţă de mult timp satul şi a omorât până acum câţiva oameni. Asta este hotărârea, domnilor şi vă puteţi sfătui asupra ei.

— În schimbul fiului căpeteniei vei fi eliberat d-ta firește – hotărî Marian îndată – căci d-ta ai venit cu noi numai să ne serveşti. Iar noi trei o vom scoate la capăt cu „diavolul" acela. Presupun că e vreo fiară vicleană, un soi de „man eater", cum numesc englezii pe tigrii mâncători de oameni.

— Nu, domnule Farrow, trebuie să fie o făptură omenească, fiindcă au fost găsiţi oameni ucişi cu pumnalul. De altfel, ţin să vă spun de la început că nu primesc să fiu eliberat în schimbul fiului căpeteniei. Rămân cu dv. ca să vă ajut să daţi de urma acelui monstru.

Hotărârea lui părea nestrămutată, aşa că orice stăruinţa din partea noastră ar fi fost zadarnică. Marian îşi dădu seama de asta şi zise prietenos:

— Îţi mulţumesc, domnule Hasting. Spune-i, te rog, căpeteniei, să trimită oameni să-l ia pe fiul său. Îi voi da o scrisoare către sergent. Ne vom răscumpăra libertatea prin uciderea „diavolului". Poate că vom avea şi sprijinul tribului pentru asta.

Legionarul vorbi câtva timp cu căpetenia satului. Urmă o scurtă consfătuire, apoi ni se comunică hotărârea.

— Eliberarea fără condiţiuni a fiului căpeteniei a făcut o impresie foarte bună, tălmăci „Belgianul". S-a hotărât acum ca să nu fim omorâţi chiar dacă nu vom izbuti să răpunem „diavolul". Numai că va trebui să rămânem aici ca prizonieri, adică sclavi. Pe câtă vreme dacă ducem la bun sfârşit sarcina, vom fi liberi. Şi bataşii sunt gata să ne sprijine din toate puterile.

— Minunat! Interesează-te, te rog, exact unde s-au întâmplat misterioasele crime, sau cum vrei să le zici.

Când Hasting puse acum câteva întrebări căpeteniei, toţi se înghesuiau să-l răspundă, până ce „ompum"-ul impuse linişte şi începu el să povestească. „Belgianul" ascultă cu atenţiune, apoi ne tălmăci:

— Omorurile s-au făptuit atât ziua cât şi noaptea. În timpul nopţii au căzut mai ales paznicii, care, fireşte, au ieşit afară din sat. Bataşii îşi explică faptul acesta ciudat prin aceea că oamenii au fost vrăjiţi. Misterioasele crime au început acum vreo trei luni şi până în momentul de fată au căzut cincisprezece victime. Dintr-acestea, nouă au dispărut fără urmă, iar şase au fost găsiţi.

— Hm... făcu Marian, prefăcându-se dus pe gânduri. Ne putem mişca liberi şi să ne păstrăm armele?

— Putem merge unde vrem, păstrându-ne şi armele, însă vom fi păziţi cu străşnicie. La cea mal mică

încercare de fugă, vom fi uciși cu ajutorul săgeţilor otrăvite, dacă vom fi prinşi. Şi drept să vă spun, nu cred că am putea fugi de indivizii ăştia.

— Nici n-am de gând s-o fac. „Diavolul” mă interesează cât nici nu-ţi închipui.

— Şi mai mult încă mă ispiteşte ajutorul de mai târziu al bataşilor.

— Casa de lângă „Sopo" ne-a fost dată ca locuinţă. Dacă vrei, ne putem retrage acolo.

— Da, căci trebuie să ne despachetăm lucruşoarele. În primul rând însă, o vom curăţa, căci cred că s-au strâns pe acolo tot soiul de gângănii, dacă o fi stând de mult goală.

— Casa este goală de vreo şase zile. A locuit în ea ultima victimă a „diavolului”. Lângă noi, în casa cea mică, locuieşte tot un prizonier, care a fost rănit de o săgeată otrăvită, cu prilejul unei încercări de fugă. Cică să ne ducem să-l vedem, ca să ne dăm seamă de efectul acestor arme. Când otrava nu ucide, are în schimb urmări grozave.

— Care va să zică vrea să ne previe. Bine, spune-i că nici nu ne gândim la fugă. Şi acum, să ne instalăm.

Casa era dreptunghiulară, având vreo patru metri lăţime pe şase lungime. Interiorul era împărţit în mai multe încăperi, prin pereţi din scoarţă de bambus, înalţi de vreun metru şi jumătate. Împotriva aşteptărilor noastre, domnea aci oarecare curăţenie, aşa că n-avurăm mult de lucru cu deretecatul.

În vreme ce Pongo ne pregătea culcuşurile, Marian scrise o scrisoare către sergentul Vaasen, prin care-l ruga să-l elibereze pe prizonier şi-i vestea în acelaşi timp că ne aflăm în siguranţă.

Când ieşirăm din colibă – Pongo rămăsese înăuntru – „ompum”-ul se grăbi să ne iasă în întâmpinare şi luă în primire scrisoarea, făcând o plecăciune. Apoi începu să vorbească lui Hasting şi arătă cu mâna îndărătul nostru.

Ne întoarserăm şi văzurăm o făptură îngrozitoare coborând scara căsuţei vecină cu a noastră. Era un bărbat înalt, înfiorător de vârstă nehotărâtă, căci faţa îi era brăzdată de cute adânci şi părul lung era argintiu. Ochii îi ţinea pe jumătate închişi şi părea că nici nu se

sinchiseşte de noi, ci cobora anevoie scara dreaptă de bambus. De abia acum băgarăm de seamă că picioarele îi erau paralizate.

Când individul ajunse la capătul scării, se prăbuşi la pământ şi începu să se târască în mâini, căci picioarele îi erau complet paralizate.

— Acesta-i Mango, prizonierul de război, care o săgeată otrăvită l-a adus în starea asta, ne lămuri Hasting. Săgeata l-a atins în călcâi şi otrava i-a luat puterea şi memoria în acelaşi timp. Şi-a pierdut minţile, deci şi de aceea îl şi lasă în viaţă bataşii, căci aproape toate popoarele primitive consideră pe nebuni ca tabu, adică intangibili. Aşa dar, Mango acesta să ne slujească de pildă, dacă ne-ar da cumva în gând să fugim.

— Auzi drăcie! făcu Marian, necăjit. Noroc că nu ne arde nouă de fugă, altminteri priveliştea asta chiar că ne-ar tăia pofta pentru întotdeauna.

Privirăm după schilod până se făcu nevăzut în spatele colibelor. Apoi pornirăm încetişor prin satul întins şi-i observarăm pe locuitori. De muncit, munceau numai femeile, pe când războinicii fumau mai toţi din pipe lungi de alamă sau păzeau copiii. Aşa era obiceiul pe la ei.

Bataşii se uitau la noi curioşi, dar şi cu o anumită teamă. Noi eram doar aceia care îl vom alunga pe „diavol” şi cei mai mulţi ne şi vedeau ca noi victime ale acestei fiinţe misterioase. Privirăm şi la gardul înalt de scânduri şi găsirăm că nu putea fi sărit. Astfel că „diavolul” nu-şi putea ademeni victimele decât prin cele două porţi care stăteau faţă-n faţă.

— Poate ar fi în măsură domnul Hasting să afle dacă nu cumva s-au format în sat câteva tabere? propusei eu. Poate că urmăresc să-l răstoarne pe ompum şi partidul potrivnic omoară în chip misterios pe partizanii căpeteniei?

— Astfel de maşinaţiuni politice nu există aici, răspunse legionarul. Când poporul, sau numai o parte a acestuia, vrea să aibă un nou ompum, atunci se convoacă o adunare şi se procedează la vot. Dar, aşa ceva nu prea se-ntâmplă.

— Păcat! făcui eu. Îmi şi făceam iluzii c-am găsit dezlegarea enigmei. Atunci va trebui să vegheam în timpul nopţii. Ştie ompum-ul c-avem de gând să colindăm pe aici la noapte?

— În consfătuire s-a hotărât chiar să facem asta. Paznicii se simt astfel în mai mare siguranţă. Pe de altă parte am găsit o boiangioaică bună – femeile bataşe sunt pricepute în meseria asta, căci pe câmpurile lor cultiva şi plante colorante – şi va trebui să ne vopsim în negru hainele noastre de rezervă. Altminteri va fi greu să punem mâna pe fantoma ucigaşă.

— Ai dreptate, domnule Hasting şi eu m-am gândit Ia asta. S-o facem imediat, ca sa fie gata până deseară.

Ne înapoiarăm în locuinţa noastră şi scoaserăm costumele de rezervă. Pongo zise că el ar avea nevoie să-şi vopsească hainele, deoarece avea de gând să se îmbrace în vechiul lui sort, adică numai cu şortul pe dinainte. Mie îmi atrase atenţia faptul că în cursul discuţiei noastre, prietenul nostru negru arunca adesea priviri bănuitoare în juru-i, ca şi cum ar bănui sau s-ar teme de o primejdie necunoscută. Deodată îl auzirăm şoptind:

— Massers, nu bine aici – Pongo aude... îşi rupse vorba şi alergă spre uşă. Coborî repede scara şi se întoarse imediat, clătinând capul şi râzând cu necaz.

— Pongo prost mare, zise el. Crezut primejdie, dar numai om fără picioare. Târăşte sub colibă.

Mersei spre uşă şi-l văzui pe nenorocitul Mango care tocmai se căţăra cu greu pe scara colibei sale. Bietul prizonier îşi scurtase drumul, târându-se pe sub coliba noastră şi asta l-a făcut pe Pongo să bănuiască vreo primejdie. Negrul spuse acum:

— Pongo face mâncare. Noapte vine îndată. Coborî scara spre a aţâţa un focşor pe locul din faţa casei. Luarăm hainele şi le duserăm la boiangioaică; aceasta făgădui lui Hasting ca treaba va fi gata până se va întuneca. Când ne înapoiarăm la colibă sosi şi fiul căpeteniei cu solul care-l adusese. Ne mulţumi călduros şi nu mai putu de bucurie când Marian îi dădu îndărăt pumnalul. După ce se duse să-l salute pe tatăl său, veni încă odată la noi şi ne spuse că luase în sarcina sa a doua veghe, care începea cam pe la miezul

nopţii. Această veghe era cea mai primejdioasă, căci numai sentinelele ei fuseseră ucise. Prin asta fiul căpeteniei vroia să-şi răscumpere ruşinea de a fi fost prizonier.

După cina îmbelşugată – bataşii tăiaseră un purcel pentru noi – Hasting se duse de luă costumele vopsite şi ne urcarăm în locuinţa noastră, ca să ne schimbăm.

— Propun să părăsim coliba de-abia după miezul nopţii, ne sfătui Marian. N-are nici un rost să ieşim la plimbare de pe acum.

Furăm de aceeaşi părere, numai Pongo zise că el va pleca chiar îndată. Noi n-aveam ce pierde, ba dimpotrivă, căci Negrul avea desigur metodele sale proprii cu ajutorul cărora putea ajunge mai repede la ţintă.

După ce plecă el, noi ne întinserăm în culcuşurile noastre ca să fumăm în linişte.

Fără voie, aţipirăm toţi trei. Furăm treziţi în chip cam neplăcut, căci zărirăm deodată coliba cuprinsă de flăcări. Desigur că vreunul din noi adormise cu pipa aprinsă de Ia care luase foc podeaua de bambus.

La repezeală zvârlirăm pe uşă armele şi bagajele în mijlocul bataşilor care se îngrămădeau din toate părţile. Apoi sărirăm jos. Fără să ne folosim de scară.

Era şi timpul, căci de-abia ajunserăm jos că se şi prăbuşi casa. În vreme ce locuitorii erau ocupaţi cu operaţiile de stingere, ca să împiedice întinderea focului, noi ne strânserăm bagajele.

— Care din noi şi-o fi scuturat pipa aprinsă? întrebai eu acum.

— Nimeni, răspunse Marian, convins. Dacă le-ai fi uitat mai bine înainte de a se fi prăbuşit coliba, ai fi văzut că stâlpii pe care stătea, ardeau de jos în sus. Focul a fost pus, deci şi eu sunt încredinţat că asta e opera „diavolului”, care vroia să se scape de noi.

— Drace! exclamai eu, surprins. La asta nu m-aş fi aşteptat. Atunci să ştii că tot un locuitor al satului este. Dar cum vom da noi de el?

— Desigur că va mai pune la cale câteva atentate împotriva noastră şi de Aceea ar fi nimerit să ieşim din raza focului, căci îi oferim o ţintă prea bună.

Păşirăm repede în umbra unui copac din apropiere şi... auzirăm deasupra noastră, dintre ramuri, un glas:

— Massers rămâne în întuneric. Foc nu bun. Om rău dă târcoale. Pongo văzut la el.

— Cum? L-ai văzut pe incendiator?

— Pongo văzut la el, când fugit. Acum îndărătul nostru, Pongo prinde la el, când întoarce.

Focul fu stins de Bataşi, dar luna lumina ca ziua.

— Foarte bun! Auzirăm din nou glasul uriaşului din copac. Pongo poate vede bine. Massers rămâne jos.

Ramaserăm nemişcaţi, aşteptând cu încordare ce avea săi urmeze. Dacă Pongo îi prindea pe incendiator, atunci îl aveam în mână şi pe ucigaş, căci numai acesta putea să aibă interes să ne răpuie prin foc. Şi fără îndoială Că Pongo şi-l întipărise bine în minte ca să-l recunoască îndată din mulţimea locuitorilor satului.

Deodată Marian mă ghionti şi-mi şopti la ureche:

— Vine cineva. Ţineţi pistoalele pregătite!

Transmisei lui Hasting vestea şi legionarul se pipăi la brâu. Auzeam şi eu acum paşi uşori, care se apropiau de la stânga noastră, în umbra caselor. Apoi, o făptură subţire, negricioasă se desprinse din întuneric şi păşi pe locul deschis, luminat de lună. Iscodind cu băgare de seamă în jur, Bataş-ul veni de-a dreptul spre copacul nostru. Acum îl recunoscurăm. Era prima sentinelă, care luase veghea până la miezul nopţii. El să fie oare incendiatorul şi ucigaşul?

Ne văzu şi ne strigă. Hasting răspunse, iar Bataş-ul se apropia şi întrebă ceva. Se-ntoarse apoi, dispărând din nou în umbra caselor.

— M-a întrebat de fiul căpeteniei, care trebuie să-l schimbe acum, ne tălmăci legionarul. Dac-ar fi fost el atentatorul, Pongo l-ar fi înhăţat numaidecât.

— N-a fost om rău, mormăi de sus uriaşul. A! Asta fost!

Din umbra caselor în care tocmai pierise sentinela se auzi un horcăit. Ne-am dat seama îndată că era ţipătul de moarte al unui om. Aşa dar ucigaşul făcuse o nouă victimă, de data asta în imediata noastră apropiere. Fără sa stăm o clipă pe gânduri alergarăm spre locul de unde se auzise horcăitul.

Pongo ne luase însă înainte. Ca un şarpe se lăsă jos din copac, ne dădu în lături şi ie făcu nevăzut în întunericul din fata noastră.

V.
DUŞMANI PRIMEJDIOŞI.

FURĂM NEVOIŢI SĂ RĂMÂNEM LOCULUI câteva clipe, ca să ne obişnuim cu întunericul. Ascultam cu încordare la răsunetul paşilor uriaşului, care însă amuţi deodată. Şi în clipa următoare negrul scoase un ţipăt slab de surpriză şi mânie. Probabil că ucigaşul ascuns îl rănise.

Alergarăm repede într-acolo, dar după câţiva mă poticnii de un trup omenesc şi căzui în nas. În acelaşi timp simţii o durere violentă la picior. Fără voie scosei un strigăt slab, căci simţisem o lovitură de cuţit.

— Un şarpe mare! strigă Hasting în aceeaşi clipă. A zbughit-o cu iuţeala fulgerului pe dinaintea mea.

Atunci Pongo veni alergând spre noi şi strigă:

— Asta fost om rău. Pongo prinde la el acum Marian se aplecase asupră-mi şi mă ridică.

Piciorul mă durea grozav şi simţeam sângele curgând, dar asta nu mă împiedica la mers. Ne întoarserăm privirile şi ne uitarăm după uriaşul nostru pe care-l zăream lămurit stând pe locul liber din faţa colibei arse, luminat de lună. De-odată scoaserăm o exclamaţie de mirare, căci din umbra caselor se furişă o făptură Ia lumina lunii. Hasting avusese dreptate. Asta nu putea fi decât un şarpe, enorm de gros, lung de doi metri şi care o zbughi ca o săgeată prin luminiş. Atunci Pongo ridică braţul şi zvârli suliţa după el. Arma grea străbătu aerul şi lovi făptura negricioasă. Presupusul şarpe scoase un ţipăt răsunător.

Marian şi Hasting se repeziră îndată într-acolo, în vreme ce eu îi urmăream mai încet. Din casă dădură năvală bataşii, căci strigătul îi alarmase pe toţi. Se aduseră făclii şi la lumina lor recunoscurăm pe... Mango, schilodul. Suliţa lui Pongo îl nimerise în umăr şi-i smulsese aproape braţul stâng.

Fără să rostească o vorbă, bataşii făcură cerc în jurul nenorocitului şi priveau ameninţător la uriaşul negru

care stătea nepăsător şi-şi curăţa lama armei cu un ghemotoc de iarbă.

— Este om rău! mormăia el. Înjunghiat santinela, înjunghiat maşter Farrow, înjunghiat Pongo.

Deodată Mango se ridică pe braţul sănătos, privi cu ochi plini de văpaie în juru-i, apoi rosti cu glas ţipător câteva cuvinte. După aceea se rostogoli pe o parte, se zvârcoli puţin şi rămase nemişcat.

— El este ucigaşul, zise Hasting, încet. A strigat bataşilor că s-a răzbunat pentru ca i-au luat picioarele. A! Uite că pornirea împotriva lui Pongo s-a schimbat şi acum ompum-ul va rosti, desigur, o mică cuvântare.

Într-adevăr, căpetenia păşi cu demnitate spre noi şi ţinu un discurs mai lung, pe care Hasting ni-l tălmăci în câteva cuvinte: eram liberi şi bataşii erau dispuşi să ne ajute cât le stătea în puteri.

În vreme ce câţiva locuitori transportau cadavrul lui Mango, noi furăm conduşi la altă colibă. Aceasta era destinată, de fapt, fiului căpeteniei, era confortabilă şi construită de curând. Mulţumită ajutorului lui Pongo, ne instalarăm repede, ne spălarăm, rana mea şi a lui Pongo fură pansate, apoi ne culcarăm. A doua zi dimineaţă avu loc o consfătuire importantă pe locul din faţa „sopo"-ului. După dezbateri lungi, Hasting ne comunică rezultatul:

Bataşii refuză cu hotărâre să ne sprijine la prinderea unui rinocer, sau „badak" – cum îi numesc ei. Cică prin apropiere şi-ar avea sălaşul un animal uriaş, care însă i-a atacat adesea pe locuitori, pricinuindu-le şi pierderi omeneşti, aşa că nimeni nu vrea să ne însoţească.

— Proastă afacere! făcu Marian. N-ai putea lămureşti pe dumnealor că n-au de ce se teama, ţinând seamă de armele noastre?

— Voi încerca, dar nu cred să izbutesc. După o scurtă convorbire cu ompum-ul se întoarse zâmbind spre noi şi zise:

— Da, domnilor, armele le-au admirat ei, căci au atâta minte să facă deosebire între ele şi sistemele lor învechite. Vor sa vadă însă, cum lucrează, aşa că va trebui să le dăm o probă. Cred că dacă vom izbuti, îi vom câştiga de partea noastră.

— Atunci e în regulă, râse Marian. Ne pricepem bine la tras.

Proba nu numai că fu spre deplina mulţumire a bataşilor, dar bieţii oameni se uitară chiar cu teamă la noi după sfârşitul „reprezentaţiei”, apoi imediat numeroşi războinici se oferiră să ne însoţească, spre a ne aduce în apropierea vestitului „badak”.

Deoarece tratativele şi „proba” ne luaseră mult timp, se făcuse târziu, aşa că hotărârăm să pornim la drum a doua zi, cu o oră înainte de răsăritul soarelui.

Dormirăm bine şi la ceasul hotărât, în ziua următoare, părăsirăm satul, prin poarta dinspre sud. Mergeam aşa dar, de-a dreptul spre mlaştini. Din prevedere luarăm iarăşi chinină şi ne frecarăm pe fată şi ceafă cu frunzele apărătoare de ţânţari. Bataşii se unseră şi ei cu un soi de grăsime, care mirosea la fel. Fiul căpeteniei ţinu cu tot dinadinsul să ia conducerea convoiului. Noi mergeam în spatele lui, iar îndărătul nostru şase bataşi.

Drumul era grozav. Străbăturăm câmpuri plantate cu porumb şi orez, apoi începu însă o vegetaţie atât de încâlcită, încât nimeni nu-şi poate face idee, fără s-o fi văzut.

În cele din urmă situaţia se îmbunătăţi. Dădurăm de o potecă umblată, căci pereţii de ambele laturi erau netezi. În schimb pământul deveni moale, apoi cleios şi la sfârşit mlăştinos.

Conducătorul nostru – fiul căpeteniei – se opri din mers pentru a nu ştiu câta oară, făcu semn lui Hasting să se apropie şi vorbi ceva cu el în şoaptă. Legionarul se întoarse apoi spre noi şi zise:

— Domnilor, după prima cotitură mai mergem vreo douăzeci de paşi înainte, apoi vine un luminiş mărişor, în mijlocul căruia se înalţă un durio (copac). Din acest luminiş pornesc câteva poteci croite de rinoceri, care sunt umblate şi astăzi încă. Dihania care sălăşluieşte prin locurile astea se aţine adesea în acest luminiş. Trebuie să ne aşteptăm deci în curând la o întâlnire cu ea.

Imediat luarăm armele în mână, fiul căpeteniei mai făcu semn să fim cu băgare de seamă, apoi pieri după

cotitură, urmat de Pongo şi Marian. Eu eram al patrulea la rând.

Văzui îndată luminişul la vreo douăzeci de metri depărtare şi în mijlocul lui copacul.

Cu multă băgare de seamă înaintarăm până în luminiş. Durio-ul era la vreo cincizeci de metri depărtare. Deoarece crengile sale se plecau spre pământ, mi se păru c-ar fi un adăpost bun, pentru cazul c-am fi atacaţi pe neaşteptate de rinocer. Vrui să-l împărtăşesc lui Marian părerea mea, dar. El îmi ghici gândul, se vede, căci şopti lui Hasting:

— Spune-i te rog fiului căpeteniei că vrem să mergem la copac. Acolo suntem în siguranţă.

Dar Bataşii păreau să fi uitat cu totul de rinocer. Fiul căpeteniei le aduse aminte şi cu toţii examinau acum cu încordare terenul luminişului. Ne apropiarăm şi noi de dânşii şi văzurăm întipărituri de picioare desculţe, carii luau direcţia spre copac. Fuseseră, aşa dar, cel puţin douăzeci de oameni – băştinaşi, judecând după faptul că n-aveau încălţăminte – care străbătuseră luminişul. Şi nu putea să fie mult de atunci, căci urmele erau proaspete.

Fiul căpeteniei vorbi ceva cu Hasting şi acesta ne tălmăci:

Bataşii bănuiesc că urmele acestea sunt ale unor oameni din alt trib, cu care ei sunt în duşmănie de moarte. E foarte posibil ca duşmanii să se afle în copac, de unde să ne ucidă cu suliţele lor, dacă ne vom apropia. Cel mai nimerit lucru e să ne întoarcem, căci suntem prea puţini.

Marian dădu cu hotărâre din cap. Nu-i convenea de loc să ne întoarcem, atunci când ne aflam atât de aproape de ţintă. Şi în vreme ce el stătea şi chibzuia. Pongo şopti deodată:

— Massers, luaţi seama, Monuhu!

La rinocer nu ne mai gândisem. Privirăm repede spre stânga şi tresărirăm speriaţi, căci de pe o potecă venea un rinocer cum nu mai văzusem încă. Avea pe puţin cinci metri lungime şi doi înălţime. Cornul uriaş din frunte era lung de peste un metru. Ca o fantoma păşi colosul în luminiş.

Ramaserăm ca ţintuiţi locului, căci acum ne aflam în mare primejdie. Copacul era prea departe şi monstrul ne-ar fi ajuns înainte de a fi putut străbate trei sferturi din drum. Şi poate c-am fi dat din lac în puţ dacă se aflau într-adevăr băştinaşi în copac.

Monstrul venea tot mai aproape. Deodată întoarse capul spre noi, se opri o clipă, se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului şi se năpusti asupra noastră. Asta se petrecuse atât de repede încât de-abia avurăm vreme să ridicam puştile.

Pongo fu şi de data asta salvatorul nostru.

— Nu împuşcaţi, massers! Strigă el. Pongo alungă Monuhu.

Si, înainte de a ne da seama ce avea de gând. El se şi repezi în întâmpinarea colosului turbat. Zadarnic strigarăm după el. Pongo îşi urma drumul, nepăsător. Când cei doi uriaşi fura la cinci metri unul de altul, Negrul făcu un mic ocol.

Rinocerul prinse mişcarea şi se luă după el. Pongo îşi înteţi acum fuga. Trecu la câţiva centimetri de cornul monstrului şi cu paşi uriaşi se apropia de copac. De abia acum pricepurăm noi planul credinciosului negru. Rinocerul păru să ne fi uitat pe noi, căci alerga turbat în urma lui.

Emoţia făcu să ne ţinem răsuflarea. Era un spectacol cum nu l-au văzut mulţi oameni în viaţa lor.

Goana asta turbată ţinu câteva clipe doar, până ce Pongo ajunse la copac, iar monstrul se afla la vreo jumătate de metru în urma lui. Aici uriaşul negru făcu un salt de acrobat, ca sa apuce o cracă trainică, ce se afla la vreo doi metri şi jumătate de pământ.

Dar rinocerul turbat îşi şi repezise capul în făptura neagră. Văzurăm lămurit că Pongo fu atins în coapsă.

Lovitura asta grozavă avu însă alt rezultat decât acela pe care-l aşteptam noi. Pongo fu zvârlit mai sus decât avusese el de gând să se ridice şi cu mâna stângă apucă a creangă care se afla la vreo patru metri înălţime. Se încleştă de ea şi privi în jos la duşmanul său, care se zvârcolea de furie.

Poate că la a doua săritură monstrul l-ar fi atins pe Pongo, dar acesta ştiu să înlăture primejdia. Cu toată fuga lui turbată şi a saltului în copac, el păstrase în

mâna dreaptă suliţa uriaşă. Acum ridică braţul şi când rinocerul se ridică de jos şi privi spre copac. Negrul zvârli arma cu toată puterea. Nimeri bine.

Colosul începu să pufăie ca o locomotivă, rotindu-se cu turbare în jurul său. Cu prilejul acesta văzurăm că Pongo îi despicase în două buza în formă de rât, cu fierul lui ascuţit.

Animalul, încolţit de durere, nu se mai gândi la atac şi, după ce se mai roti de două ori, o zbughi de-a curmezişul luminişului şi dispăru pe o potecă.

Pongo se strâmbă, râzând, după el, apoi se ridică în picioare pe cracă. Văzurăm atunci că sângele îi curgea din coapsă. Vârful ascuţit al cornului îi făcuse probabil o rană adâncă. Acum dispăru în frunzişul des şi dispăru pe o poteca.

Zadarnic aşteptarăm câteva minute. Uriaşul nu se arătă. Îl strigarăm, dar nu primirăm răspuns.

— Poate că a leşinat din pricina rănii, îmi dădui eu cu părerea.

— Să mergem să vedem! hotărî Marian.

Duşmanii care se puteau afla colo sus în copac ne ieşiră cu totul din minte. Şi când noi, cei trei europeni, ne apropiarăm de arborele uriaş, câteva gloanţe de revolver căzură din frunziş şi în acelaşi timp cel puţin zece suliţi zburară pe lângă noi.

Hasting scoase un strigăt de durere, se clatină şi-şi duse mâna la umăr. Un glonţ îl nimerise.

— Îndărăt! Strigă Marian.

Îl sprijinirăm pe legionar şi-l târârăm în luminiş, înapoi, în vreme ce gloanţele continuau să şuiere în jurul nostru. Bataşii şi dispăruseră înăuntrul potecii, dar ne aşteptau pe după prima cotitură. Fiul căpeteniei spuse ceva lui Hasting şi acesta ne tălmăci cu glas slab:

— Trebuie să ne înapoiem cât mai repede în sat. Duşmanii ne vor urmări cu siguranţă. Lăsaţi-mă pe mine aici, nu vreau să fiu cauza pieirii voastre.

— Prostii! Răspunse Marian, calm. Vei merge cu noi. Pune mâna, Robert, îl vom duce.

Îl apucarăm repede de mâini şi de picioare.

Alergarăm cât puturăm de repede în urma bataşilor, Acum se arătă în adevărata ei lumina recunoştinţa fiului căpeteniei. Când privi îndărăt şi văzu situaţia

noastră, dădu imediat – poruncă oamenilor săi. Doi din aceştia ne luară repede povara din mâini şi porniră înainte cu ea.

După ce străbăturăm o bucată bună de drum. Privirăm îndărăt. La vreo optzeci de metri în urma noastră, se şi iviseră duşmanii. Ei îi răniseră grav pe Hasting şi-l uciseră poate pe Pongo. Ne oprirăm din mers, duserăm puştile la ochi şi primii doi din faţă se prăbuşiră la pământ. Ceilalţi se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi se făcură nevăzuţi pe după cotitura potecii.

Ajunserăm cu bine în sat. Femei, bărbaţi şi copii se strânseră curioşi în jurul nostru. Căpetenia convocă în grabă o consfătuire, la care noi nu puturăm lua parte, deoarece trebuia şi-l îngrijim pe bietul legionar. Din fericire, rana nu era prea gravă şi numai hemoragia provocase leşinul. Îi spălarăm rana şi tocmai ne pregăteam să-l pansăm când îşi făcu apariţia fiul căpeteniei, aducând nişte buruieni. Îl lăsarăm pe Hasting în seama lui, căci ştiam că popoarele primitive se pricep de minune în asemenea lecuiri.

Făcurăm repede un ocol în jurul satului. Pretutindeni se aflau sentinele cocoţate pe scăriţe de bambus şi priveau peste gardul înalt. Aşa dar, bataşii se aşteptau la un atac din partea duşmanului.

— Oare să-l fi ucis pe Pongo al nostru? îl întrebai pe Marian.

— Atunci, să ştii că nu voi avea linişte până nu-l voi fi răzbunat! răspunse prietenul meu. Totuşi, nădăjduiesc că-l vom revedea.

— Să dea Dumnezeu!. Am început să-l iubesc cum nici nu-ţi închipui pe uriaşul acesta.

— La fel şi eu, răspunse Marian, cu căldură. Îţi aduci aminte când a răpus pantera neagră cu suliţa lui? Zău, nu credeam atunci că va veni o zi în care „fantoma din pădure” – cum îl numeam noi – ne va deveni prieten. Şi încă ce prieten!

— Mariane, să nu râzi de ce ţi-oi spune, dar în afară de tine, nu ţin la nimeni mai mult decât la acest negru urât. Are o inimă atât de bună şi credincioasă cum nu găseşti nici prin cele mai civilizate oraşe. Şi asta face mai mult decât frumuseţea. Şi când te gândeai că cei mai mulţi oameni se lasă înşelaţi de înfăţişare...

— Mai cu seamă femeile, bate-le norocul să le bata! râse bunul meu tovarăş. Ce să-i faci, zi lume şi taci! Eu cred c-ar fi mai puţine casnicii nefericite dacă femeile ar fi mai urâte, în schimb să aibă inimă mai bună.

Pufnii în râs fără să vreau.

— Uite, frate, suntem înconjuraţi de duşmani din toate părţile şi ne arde de filosofie. Ai dracului mai suntem şi noi, zău aşa, Mariane. Oameni dintr-o bucată nu fleac! Cred ca ar putea căuta mult şi bine până să găseşti doi bărbaţi care să se comporte astfel într-o situaţie ca aceasta.

— E adevărat, dar tot e mai bine aşa decât să tremuri în faţa primejdiei, cum s-ar întâmpla cu alţii. Şi cel puţin câteva clipe am uitat de pierderea pe care am suferit-o. Căci ar fi într-adevăr cea mai mare pierdere pentru noi dacă Pongo nu s-ar reîntoarce.

— Eu unul nu cred c-a fost omorât colo sus în copac, răspunsei cu hotărâre. Să vezi că uriaşul îşi va face apariţia când nici nu ne-om gândi.

— Se poate să mai aşteptăm însă mult până atunci, căci rinocerul l-a rănit grav la picior. Şi nici chiar puterea de uriaş a lui Pongo nu poete învinge cu uşurinţă răul acesta. Ia gândeşte-te numai ia cornul acela ascuţit şi la forţa grozavă cu care a dat lovitura... Un altul s-ar fi dus pe copcă în doi timpi şi trei mişcări.

— Forţa izbiturii a fost atenuată de săritura în sus a lui Pongo, obiectai eu. Cred că s-a ales numai cu o rană superficială.

— Crezi asta pentru că aşa vrei tu să fie, răspunse Marian. În realitate, însă, prietenul nostru negru a fost zvârlit la patru metri înălţime. Şi asta nu e glumă.

— De la sine ar fi sărit el până la vreo doi metri şi jumătate – stăruii eu – vreau să zic c-ar fi atins craca la înălţimea asta. S-a întâmplat însă că s-a prins de ramură la patru metri înălţime, aşa că rinocerul l-a zvârlit numai un metru şi jumătate.

— Dacă vrei s-o suceşti aşa, apoi de sigur că ai dreptate, râse Marian. E păcat, totuşi, c-am scăpat rinocerul acela. Cel puţin de l-am fi putut trage în poză la repezeală... Ai văzut ce formă ciudată avea trupul său? Ceafa aceea puternică, căpăţâna uriaşă şi cornul enorm? M-am gândit fără voie la rinocerii dinaintea

potopului, reproduşi pe pereţii peşterilor din Colonia Capului. Dar nici nu m-aş mira dacă în mlaştinile astea grozave ar trăi animale antediluviene. Mai ales amfibii.

— Aşa vreun mic Ichtiosaurus sau Plesiosaurus, glumii eu. De-am putea prinde un astfel de monstru, ne-a pus Dumnezeu mâna în cap. Dar ia să lăsăm gluma! Nu-i aşa că nu vom renunţa la prinderea rinocerului? După ce-i vom fi respins pe duşmani, vom săpa câteva gropi în luminiş, pe care le vom controla în fiecare zi. Odată şi odată tot s-o prinde o dihanie de aia. Cu nădejdea asta aş rămâne câteva săptămâni chiar în satul bataşilor. Am fi cei dintâi care să fi prins viu un rinocer cuirasat.

— Eu cred că suntem cei dintâi care l-am văzut de la apropiere atât de mică. Adică cei dintâi care se află în viaţă încă. Ai auzit doar ce spunea sergentul, că mulţi vânători şi-au lăsat oasele în mlaştinile astea grozave. Ei, văd că ne-am întins la vorbă ca şi cum n-ar atârna primejdia deasupra capetelor noastre şi când te gândeşti că ne putem aştepta din clipă în clipă la un atac al bataşilor duşmani. Le-am ucis oameni şi asta nu ne-o ierta ei.

— Nu cred c-ar trebui să ne temem de ceva. Împotriva armelor noastre nu vor putea face nimic, chiar dacă au pistoale şi puşti.

— În schimb îşi vor arunca suliţele peste gardul de bambuşi. Din nenorocire nu ştim cât sunt de tari. Poate că ne întrec cu mult.

— Cum de-ţi trece prin gând aşa ceva, Mariane! Dac-ar fi într-adevăr în număr atât de mare, atunci ar fi distrus de mult satul de aici şi n-ar fi aşteptat să venim noi.

— Da, văd şi eu că ai dreptate, încuviinţa Marian. Ne vor ataca acum din răzbunare. Pot fi cel mult în număr egal cu noi şi ne vom apăra cu îndârjire. Dacă Hasting ar fi sănătos şi Pongo aici, n-am avea de ce ne teme, chiar dac-ar fi de două ori mai mulţi.

— Da, da, Pongo! Făcui eu, cu tristeţe. Dumnezeule mare! Ce privelişte a fost când s-a ţinut cu mâna stângă şi i-a spintecat monstrului buza cu suliţa aia lungă! Cred şi eu că a luat-o la fugă rinocerul. Şi e îndoielnic dacă se va mai înapoia la locul acela.

— Când îi se vor mai alina durerile şi se va vindeca rana, îi se va stârni dorul de răzbunare. Sunt încredinţat că-l vom găsi din nou acolo, după ce totul se va sfârşi cu bine şi Pongo al nostru se va întoarce. Căci fără el nu mă duc, iar dacă va fi să aflu de moartea lui, voi fugi din Sumatra asta blestemată.

— Eu însă îi voi alarma întâi pe olandezi şi voi porni împreună cu ei într-o expediţie de pedeapsă. Voi purta de grijă, fii pe pace, să nu scape nici un bataş cu viaţa!

— Da, te voi întovărăşi şi eu. Dar apoi voi întoarce spatele insulelor de smarald ale Pacificului, cum este numit atât de frumos şi poetic tot grupul ăsta de insule. Voi porni în Tibet să studiez tara aceea misterioasă.

— Asta vom putea-o face mai târziu în orice caz, spusei eu cu însufleţire. Sunt încredinţat că Pongo al nostru se va înapoia şi îl vom luăm cu noi.

— În Tibet e prea frig. El e obişnuit cu căldură din pădurile tropicale. Va pieri, sărmanul, în lavinele din munţii aceia.

— Te înşeli. Cu trupul lui de uriaş nu piere el! râsei eu. Dar găseşti tu că nopţile africane sunt atât de călduroase, Mariane? În Colonia Capului am măsurat câteva grade de frig.

— E drept, dar asta e floare la ureche faţă de cele douăzeci de grade din ţinutul Himalaiei. Ei, după cum văd iar am alunecat pe panta viitorului. Ia să ne îndeletnicim mai bine cu prezentul. Acum să vedem cum facem ca să ieşim de a... A! Uite-i c-au venit îşi rupse vorba şi-şi îndreptă privirea spre îngrăditură. De afară se auzise o salvă şi vârfurile scândurilor din care era făcut gardul zburară în ţăndări sub gloanţele duşmane. Eram încercuiţi. Războiul începuse.

Sfârâitul volumului: **MLAŞTINA MORŢII.**

Năvala bataşilor duşmani în satul unde se aflau adăpostiţi prietenii noştri – măcelul groaznic care se produce, învingerea pentru moment a adversarului – urmărirea cu plute, salvarea pe un vaporaş părăsit – descoperirea misterioasă dintr-o cabină ascunsă a acestuia. Toate astea vor fi descrise în volumul următor, intitulat:

LUPTE SÂNGEROASE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro